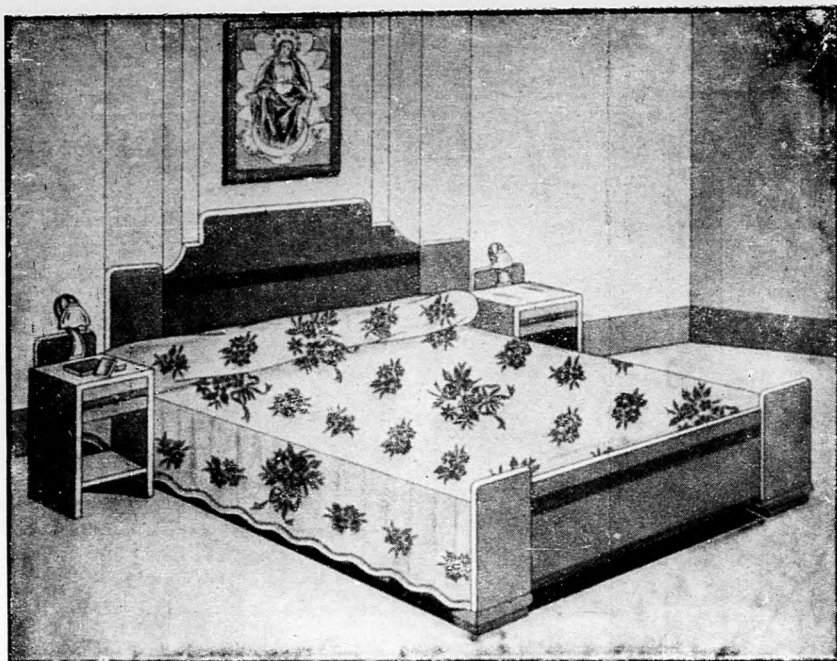

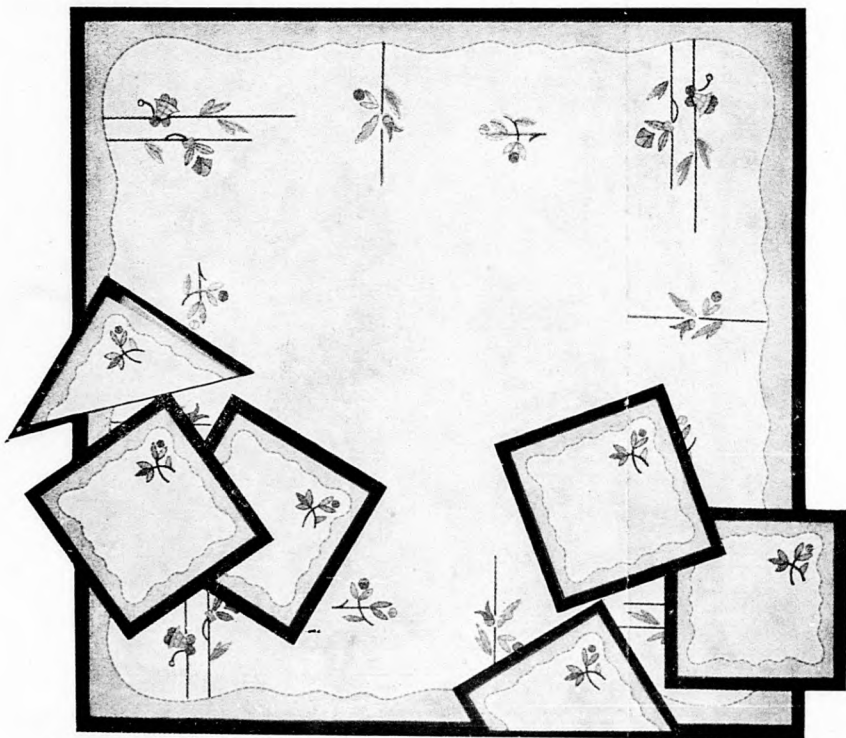
MAGYAR NŐK LAPJA

HÍMZÉSSEL DISZITETT TULLAGYTERITŐ. Jóminőségű, vastagszálú tüllből készítjük szép, színes gyapjúhímzéssel. Előrajzolva 220×300 cm méretben P 32.—. Hímzéséhez kb. 100 motring kis berliner szükséges P 12.—. Szűrőszablonja P 6.—. Teljesen készen a terítő P 90.—. Megrendelhető a MUL Kézimunkaboltban, Teréz-körút 6

Boldog újévet kíván a MAGYAR NŐK LAPJA szerkesztősége és kiadóhivatala, Budapest, IV., Ferenciek-tere 7, II. em. 6

RÁTÉTES ZSŰRKÉSZLET. A terítő mérete 110×110 cm, szalvéták 25×25 cm. Előrajzolva sárga, vagy frész pamutvászonra, a sárgára frész, a frészre sárga rátéttel. Egy készlet P 9.50. Szűrőszablonja P 1.50. Teljesen készen, géppel hímözve P 22.—. Megrendelhető a MUL Kézimunkaboltjában, VI., Teréz-körút 6

11.6.16

MAGYAR NŐK LAPJA

III. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

BUDAPEST, 1941 JANUAR 1.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Posta-takarék-pénztári csekk számla: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

országban egész évre 30 P. félévre 15 P. negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks. félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei. félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Anliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSEG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

„Új” év legyen

Irta Izsák-Gyarmathy László

Nem, így talán sohasem vártuk még az új évet, mint ezt a mostanit. Mennyire lehet hinni a friss, még nem érintett tizenkét hónapban! Új tavaszban, a nyár új melegében, a következő ősz pirosarany váratlanságaiban: minden álmod, érzékeny reményt kínálnak ezek, mert még nem rontotta meg őket emberi sors. Amikor eddig történt: megtörtént. De most jöjjön, forduljon már az Időnek az 1940-es rovátkába berozsdásodott fogaskereke, esünk túl a zökkenőn és fussanak elibénk a század új évtizedének fiatalbú hónapjai. A század ötvenes éve kezdődnek 1941-gyel. A percben, mikor a hófúvásos tornyok éjfél fényes tetejében — ... ott fent lakik az Idő, a nagy úr, aki soha nem alszik, sőt, téiben is lát és most ünnepélyesen fel-emeli vezénylő pálcáját... — az órák vaskerekei átugorják az évet és a messze tájakra figyelő számlapokon rebbennek a nagy, feketeszárnyú mutatók, e percben harangjáték ered el, végighullámszik a havon, a házakon, szegényeken és gazdagokon. Szegény és gazdag felsőhájt. „Most kezdődik” — gondolják és meggerszül ereikben az új év új életének vágya. Kristályfénybe vont ünnepi vacsorák mellett, apró pirosablakú behavazott kunyhók szegénységéből és az egymásba kapaszkodó, elkínzott szerelmesek magányából ilyenkor figyelnek arcok a tornyok felé, ahol ünnepi bundába öltözött játszik a harangokon a vén Idő és becsengeti a világnak az emberi színjáték új felvonását, amelyben, vigyázat! minden szereplő sorsa átváltozhat, szegényé, gazdagé, bánatos szerelmesé. Dobjuk le magunkról most sürgősen a mult év terheit, a fájdalmakat és ítéleteket, a világ nyugtalanságait és az ünnepi perc lázában ajánljuk oda magunkat egészen az életnek, amely habár rövid, de végtére is

a miénk és Istené, egészen. Ez a legnagyobb szövetség, Istené és emberé: az életre. Milyen tisztán érthető és egyszerű az egész, az új évi éjfélnél, harangzúgásban... Él, légy boldog, dolgozz örömeidért és dobd oda magad — erkölcs és szellem nevében — mindennek, ami szép és élvezet. Szeress, hogy szeressenek. Ne félj elégni: csak így lehet élni, boldognak lenni és Istent várni. Sajnálod és visszavágyod, magányos órákon, a gyermekkor illúzióit és a fiatalság lázait? Mindent visszanyersz, a gyermekkor csillogos képzeletét és az ifjúkorból ismerős zündobogást, ha várni tudod Istent, a mesés, izgalmas, forró élménnyel közelítő hatalmas ismerőst. Ez az egyetlen út, amelyen nem csalódsz. A harangok zúgnak, az út friss hónapokba kigyózik befelé, indulhatunk... Az új évi mámor értékes, mert maga a felismerés. A pezsgő ilyenkor kissé orvosság is, az önfeledt jókedv, a szép nők hajnalba nyúló lelkesége kissé szertartás, amelyen átú a mult és jövő fénye. Boldogok vagyunk, mert ilyenkor egyszerre megérezzük, melyek voltak a téves mellékutak elmúlt éveinkben. Ebben az egyéjszakai mámorban minden tisztábban, véglegesebben látszik. Idegen sikereket kerestünk, idegen nőarcokat, vagy idegen férjfiakat... ők voltak a családásaink, a lelki elfáradásai. Milyen öröm, hogy vége és most, az órák érceinek kondulásakor poharat emelhetünk utánuk. Elvárásolt éjjel! Az utcákon polgári szerénységükiből kibillent emberek ölelkeznek, színházak mulatságaikat bőkezűen, fölzve döntik a közönség elé, — az emberek most érzik, hogy az élet lehet „jó”. S a következő év lehet igazán „új”. Hogyan legyen az? Ha jól figyelnek, hallanak egy hangot, a mámoron túl, amely tanácsot ad erre. Ez

a hang néma és mégis észlelhető. Hogy miképpen hallható meg, arra hadd mondok el egy kis történetet, amely karácsony hetében történt egyszer Svájcban. Orvos ismerősöm élt ott paradicsomi kis otthonában, családjával. A hó vattájával borított fészek melegébe, karácsony után, levél érkezett a Belga-Kongóból, az orvos fivérének feleségétől. Azt írta az asszony, hogy az ura meghalt és a benszülöttek közötti munkát folytatni kellene, mert újra elválnak. Hívtá az orvost, jöjjön gyorsan. A család csupa ellenkezés volt először, de mégsem tudtak dönteni. „Imádkozunk” — mondta akkor az orvos felesége és az asztal köré ültek, lehajtott fejjel. Sok idő mult el, mire felvetették fejüket, akkor csend és nyugalom volt a szemükben és az asszony annyit szólt: „Tehát csomagoljunk, hogy holnap indulhassunk”. ... Hozzá kell tennem, hogy aztán ez az orvos felfedezett Kongóban egy vérhast gyógyító szérumot. Ma már ismét svájci otthonában él, szépen megöszönd, élete küldetését befejezve, boldogan. Újévkor, az Idő kerekének csikordulása után, az áradó harangzúgásban megtalálhatjuk magunknak mi is ezt a hangot. Az idegesség, félelem, szorongások helyett bizunk abban, hogy cselekedeteink, álmaink, szerelmeink tiszta, szép történeteket rónak rá majd az új hónapok fehér lapjaira. Higgyünk abban, hogy érdemes tisztákat álmodni, érdemes teli érzésekkel szeretni. Ha hiszünk, már boldogabbak vagyunk: s a magunk boldogsága, minden egyéb rémhírral ellentétben, mégis csak tőlünk függ. Ha pedig sokan, nagyon sokan fogunk mind- ebben hinni, itthon és távol tájakon, akkor a jószágú tavaszra semmi probléma sem maradna a föld kerekén sem. Erdemes a hangot megfontolni, éppen most, újévkor.

A betyár sírja...

Irta Szalay László

Láttam a betyár sírját a vadvirágos pusz-
tán a poros országtűtől nem messze...
Viharos életre tett pontot ez a sír...
Hajlott korú öskun *ivadék* reggelte, ahogy
ültek a homokos pirlószél, — egy ter-
metes bucka kopár tetejét, — a napszállatot
lesve...

Csárda romjai amoda nem messze, ho-
mokkal temetgetik a szelek... Építse
föl hát a szárnyas képzelet s a nagyívó-
jába lépjünk be...
A hosszú asztalnál betyárok ülnek... Fő-
helyen Nömös Misa a félszemű öreg; az-
tán Sebestyén Sándor, Hideg Pista, Bor-
bás Jóska, Csitri, meg a halasi Benyák...
Sokat próbált vén a deres kis banda-
vezér, — a többiek hetyke legények...
A másik asztalnál is italoznak: pásztorok
négyen... Paprikás Béni felesszámadó
Tegzes Bandival a halasi gyepről; aztán
Fáry meg Meskó tázlári gulyások, — va-
lami ököryügyben...

At-átbeszélgetnek a betyárokhoz, de nem
értenek szót, mert civakodnak... Az
egyik tázlári gulyás elkezerdedten kiáltja
oda a bandavezérnek:
— Hát én pedig csak annál maradok,
hogy maguk között kapcabetyár is van!...
— Hát pedig úgy mondd ezt mégegyszó,
hogy beléd lüvöm ezt a puskát!...
— Mondom is!...
— Mondod?...
Öreg Nömös fölállt és éles csettenésekkel
fölhúzta a kakasokat a puskán...
— En is mondom, — ordította Fáry, a
másik gulyás...

Ebben a szempillantásban kivágódott az
ajtó és besétált az ivóba három ragyo-
góan kiöltözött, kipirosított, rizsporozott
igen szép nő: a kocsmárosné, a híres
Pója Zsófi, meg a két italosztó menyecs-
kéje...

Ösmerték ezeket a két víz közén minden
pásztor, betyár, kupecféle, vagyonokat
szórtak a lábaik elé.

A Zsófi egyenesen odakopogott öreg Nö-
mőshöz és félkarjával átölelte a nyakát:
— Mi legyen a vacsora, édősapám?...
Az öreg elhárította az ölelést:

— Van itt má' vacsora, édős lányom,
csak legyen aki megegyel!...
Meskó tovább ordított:

— Azt is megmondhatom, kire a gyanúm!
— No kire?...
— A Sebestyén Sándorra!...
— Hujnye az antiját!...

Öreg Nömös mint bandavezér odafordult
a betyárhoz:

— Sándor fiam!... Állj föl, oszt tedd a
kezed a szivedre!...

A betyárgyerek fölállt, halálsápadt lett,
s a kezét a szívére tette...

— Úgy fiam!... Mostan osztán esküdj
meg ezek előtt a gyalog masírozó marha-
csőzők előtt a néhai jó idesanyád lel-
kére, hogy nem te voltál az, aki az ökrei-
ket elhajtott!...

A betyárgyerek csak állt lehajtott fejjel.
— és hallgatott...

Öreg Nömös felhördült:

— Sándor!...

— Nem esküszök...

Öreg Nömös elkáromkodta magát és le-
ült... Aztán kisvártatva odaszólt a me-
nyesekéknek:

— Az asszonyok takarodjanak ki!...
— Nem!... Nem megyünk!... Mert itt
valami szörnység készül!... Nem hagy-
juk a Sándort!...

— Hideg!... Csitri!... Bontsatok osztort,
oszt verjétek ki ökö!...

Megtörtént...

— Sándor fiam: tudod te mi a regula?...
— Tudom...

— Tudod, hogy a helyből lopó betyárt
halállal bünteti a banda?...
— Tudom...

— Akkó, hát állj oda a sarokba, oszt
mondd el magadban a Miatyánkot!...

A betyár lehajtott fejjel mormolta az
imádságot, aztán fölemelte a fejét és
megszóltal tompan:

— Misa bácsi...

— Mit akarsz?

— Aggyanak ide egy pisztolyt, majd én
végzek magammal... Bocsássanak meg!

A pisztolydörrenésre berohantak a csárda-
szépek és hangos javjeszékkelésel borul-
tak a vérében elfekvő betyárra...

Az öreg betyárharangos elérékenyvedve
dörögte:

— Úgy, úgy, — csak sirassátok... Elt-
velyedett, — de megfizetett érte...

Aztán intett a legényeknek, — odamentek
a sárga halotthoz, — megfogták szépen
— és felfektették a hosszú asztalra...

— Koporsót kö! hőzni a városból!...

— Majd én benyargalok, — mondta
Csitri...

Az asszonyok már csöndesebben sírtak...
A többiek meg körülültek a halottat és
töprengve hallgattak...

Az öreg betyárharangos halkán odaszólt:

— Ulrik!...

A cservenkai sváb karmester oda ment:

— Tessék?...
— Ösmerték a zsolnárokat?...
— Hogyne!...

— Álljatok föll!...

A zenekar fölállt félkörben... Elejbök
Ulrik karmester, kérdőleg fordulva a
bandavezér felé...

— *Immár gyarló testem...*

Elkezdik letompítva, fátyolozott halkán:

Immár gyarló testem,

Mint magot elvetem,

A sírba szállván...

A betyárok magukba mélyedtek... Ösz-
szegörbült testükben fölzokogott a nyo-
morult lélek, — ez a rothadó roncs, —
és kívánni kezdték az élet szennyéből
megváltó halált: csöndes keblét a temet-
nek...

Csitri meg már közeledett a koporsóval...
Öreg Nömös a bandavezér nagyt nézett,
ahogy a koporsó födelét felnyitotta: szí-
nig volt fehér öszirózásával...

A halottat fölrvatalozták... Két betyár
fegyverrel odaállt fejtől díszörségnek
s az asszonyok elkezdtek kötni a koszorút.
Mikor a koszorúk elkészültek, vén Nö-
mös intézkedett:

— Fogjatok ásót leginkább ketten, oszt
ássátok meg a sírt, amoda a rőszketeg
nyárfák enyhén, a berceiben!...

Két betyár elindult szügybe vágott fejjel.
Mikor visszajöttek, a bandaharagos
fölállt:

— Temessünk!...

Mindenki fölállt...

— Legelől a zenekar megyen!...

Aztán a betyárookra mutatott:

— Ti négyen vizitek a koporsó!...

Utánatok a menyecskék koszorúkkal!...

Végül mi többiek!...

Cudar sötét volt...

Leeresztették... Ráhúzták a földet...
Öreg Nömös csak ennyit mondott a legé-
nyeknek búcsúztatásul:

— Ebből is láthatjátok, hogy mindig a
legjobb az egyenes út, még ha betyárnak
is hívják az embert!...

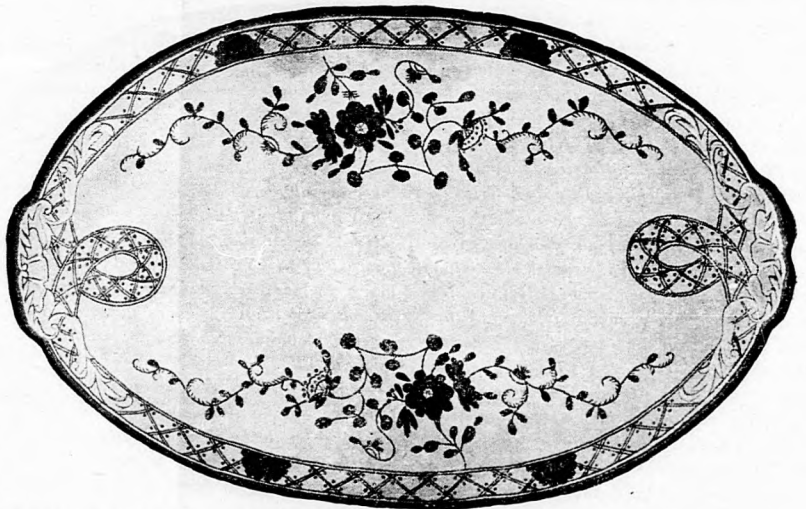
A két halasi csikós, Paprika Béni meg
Tegzes Bandi összesűgött, — aztán az
előbbi Nömőshöz fordult:

— Mihály vezér!... Nehogy elkongas-
suk?!...

— Hát ha megtisztelitek velem!...

Mire a két csikós kibontotta a karikást,
aztán a hosszú ostorokkal elkezdtek kon-
gatni vagy egy fertály órán át, — mert
pusztai népeknél az így volt szokásos,

Láttam a betyár sírját a vadvirágos
pusztán, a poros országtűtől nem mes-
sze... Reggő nyárfák őrzik a mindentől
elhagyott mély völgy halk domborula-
tát, s az *ősz postája a szösze bakszakáll*,
meg az *iringó* illatos virága rejtegeti...

Tálcakendő. Fehér pamutvászonra előrajzolva 40×60 cm méretben P 1.50. Szűrt-
sablonja 60 fillér. Hímzéséhez muliné motringja 15 fillér. Beszerezhető a MUL-nál.

SASFIÓK

Ott ült a vén kocsis az istálló küszöbén s csendesen pipáztatott. Szeme rárebent olykor az öreg udvarházra s csüggedés árnyékolt ráncos homlokán. Hull az ősi ház vakolata, elvitte zindelyét a szél s kopot-szennyesen düledezik az aranyapon, mint valami öreg liba, ha kiballag az iszapos patakából. Hej, elmúltak már lassadán azok a régivetűi, jó napok.

A csend szinte szétfolyt az udvaron s a hétszilvafák melán feredőztek a napsütésben. Bárányfelhő sem járt odafent. Mint valami óriási harangvirág, úgy borult ragyogó-tiszta kékségével az öreg udvarházra a makulátlan ég.

Ajtó csapódott az ámbituson.
— Az urfi, — motyogta a vén kocsis. Jött. Egyenest az istálló felé. Szépszállgyerek. Araszosvállú, sudárnővéstű, szép barnaszeg' fiú. Maga a jókedvű élet. Bajuszkája kunkori, mint a cica farka. Nagy fehérnépbolondító. Ismerte jól a kiscgazdája természetét. Felállt jöttére illedelmesen s lekapta agyaráról a csutorát.

— Mihálybá' legyen olyan jó, vigye el ezt... — dugott oda egy lilaszín levelet.
— Hová? — vette át gyanakodva.
— Rajta van a cím, — mosolygott zavarosan.

Jó méternyire tolta szeme elé Mihálybá' a levelet.
— Az intézőnének?! — hült el egyszerűben.

— Várja, — árulta el titokzatosan. — Csak magára bízhatom...

A vén kocsis ábrázata megszigorodott.
— Nem én, instálom, — kötötte meg magát... — A világ minden kincseért sem... Mondja, mit akar az urfi? Megest a más asszonyára veti a szemét? Közönséges tolvajlás ez, instálom, semmi más...

— Mit beszél kend? — fortyant fel hirtelen az urfi.

— En azt, instálom, amit tudok, — állott szembe vele bátran. — Rabló az, aki más-tól a feleségét elveszi...

— Pap kend, vagy mi?

— Nem én, csak egyszerű kocsis, de gondolom, szólhatok. Negyvenhárom esztendeje szolgálom a nemzeti családót, meg az urfi édesapját is a térdemen ringattam... Amondó vagyok, hagyjon fel az ilyen veszedelmes szerelemmel. Mi guszta vagyon az urfinak olyan asszonyra, akit más is csókol? Van elég leány...

— Csak hallgasson, — szólt rá az urfi mérgesen. — Hallom, hogy milyen nagy gazember volt kend is...

Az öreg megsértődött.

— En lehettem, — mondta kevélyen — mer' én kocsis vagyok. Az urfi meg úr. Ez a különbség. Tönkre akarja tenni azt a kedves, szép fiatalasszonyt?

— Mért tenném tönkre?

— Ha elveszi a becsületét... Hát azér' dolgozik az a szegény ember, hogy a felesége mást szeressen? Micsoda becsület ez? Azt mondja meg nekem, urfi, hogy lehet egy olyan asszonyt szeretni, aki megcsali az urát?

— Vén számár, — fordult el az urfi mérgesen.

Mihálybá' feje lehorkadt.

— A' vagyok, — ismerte be. — De védem a gazdáim tisztességét... Látja az urfi ott fent a magasban azt a nagy, keringő madarat? Nohát éppen olyan ragadozó, aki a más feleségét megkívánja... Egy sas keringt nagymagasan az udvarház fölött. A tyúkok fölkerentek riadtan

s a kendermagos nagykakas harsányat rikoltott: Kukurikúl!

— De minden efajta jómadár megjárhatja egyszer... Lelővik! Az urfi is ilyen sasfiók...

— Ehe! — keccentett az urfi mérgesen. Az öreg megsimogatta tekintetével a kisgazdáját.

— Azér' nincs harag, — mosolygott rá békülten. — Egyik eszemmel azt gondolom, hogy... Mifene?!...

Mintha fekete felhő suppant volna le az égből. A sas lecsapott. Ektelen kotkodácsolás verte fel az udvart.

— Viszi a fehér tojtó! — kiáltott fel az öreg.

Vitte volna, de jött az óriási kakas és szembefordult a sassal.

— Nini, rátört a kakasra... — riadozott Mihálybá'. — Urfi, hamar a fegyverét... A sas hátraugrott s körüláncolta szárnyahegyén a kakast, aztán egymásra csaptak gyilkosan. Verték a port, tépték egymás tollát a szemétdomb alatt.

— A nagy ködmönömet... — zihálta a vén kocsis.

Be az istállóba, le a báránypör-ködmönöt a szegről s ki vele, de futva, az urfi pedig a házba rohant fegyveréért. A sas meg a kakas élethalálra verekedett. Porzott a szemétdomb, hullt a tolluk, csepegett a vérük, vitézül védte magát a nagy kakas. A sas szemében szikrázott a düh. Hátralibbent vagy két lépésnyit, összeveredte szárnyát s fene-táncot járt a zsákmánya körül, aztán rátört ismét s letépte hirtelen a kakaskirály szép piros taraját.

— Megöli! — lopakodott arafelé az öreg. A sas szárnytolla durrogott a porban, majd megmozdult nagyvíjogva, hogy elkapja zsákmányát s felszálljon vele.

De ott volt már Mihálybá' mögötte s hirtelen rádobta báránypör-ködmönét, ráterítette és ráfeküdt. Egy pillanat alatt belegöngyölte a vastag bundába s lábaközé kapta a levegő urát.

— Tyűh, az áldóját! — birkózott vele.

Ült a hátán s vergődött alatta a nagy ragadozó. Szakadt a bozontos bunda, ahogy dobálódzott a madár alatta. Jó Isten, néha szinte fölrepül vele! Kéznel-lábbal szorította. Hol az urfi? Csak jönne már! Az egész ház kiszaladt.

— Lőjön bele, urfi! — zihálta az öreg. — Azt már nem... Engedje csak el! Nagyt nézett, de elengedte. A sas kivergődött a bunda alól, futott vagy két lépésnyit, aztán nekilendítette tépett szárnyát. Szinte pengtek szárnytollai, mint az acélrugók. Most! Az urfi rádörrentette a fegyverét.

— Elszáll... — káromkodott az öreg. A sas átropent a gyümölcsös felé, lomhán, nehékesen. Bekapta a goromba serétet. Vért hullás jelezte röpte útját, mintha nagy, sötétpiros meggyeszemek peregnének a porba. A palánkra szállt. Utána loholtak.

— Vigyázzon urfi! Ne menjen közel... A sas fel akart röppenni, de tört szárnya lefittyent erőtlenül.

— Milyen ördögi szeme van! — hüledezett Mihálybá'. — Csupa láng...

A sas vijjant egyet és a palánkról lefordult, de összeszedte végső erejét, lelapult és futni kezdett a fű között.

— Ne lőjjön! Sztéviszi a tollát a sörét.

A sas megállt és visszanezített. Szeme aranyzöld tűzgomoly. Borzolta sötét tollát; szinte szélörvényt vert maga körül.

— Ne menjen oda! — ragadta meg Mihálybá' az urfi kezét. — Roppant veszedelmes ilyenkor... Nini, mindjárt vége!

Elfeküdt a sas a keserűlapú közt. A vére folydogált. Már ott hunyorgott szemén a halál, de nagy, görbe, véres csőrét némán nyitogatta.

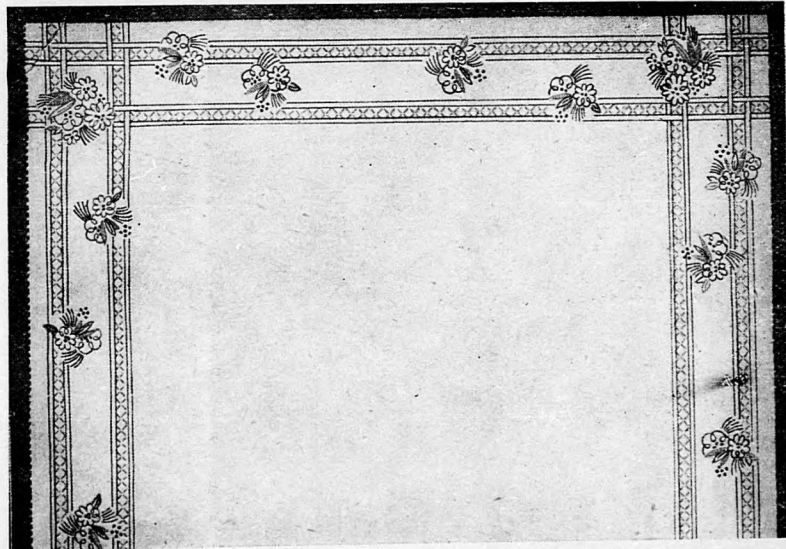
Az urfi odatarotta a fegyvere agyát.

— Nézze, hogy belefúlja csőrét a kemény fába! — kiáltott föl meglepetve.

A nagy ragadozó elejtette a fejét. Csőre szétesett, sárga szemhártyája előfittyent. Kiszenvedett. Megilletődve néztek.

— Meghalt a nagy kalóz. Az élet királya volt. A levegő ura, — szólalt meg a vén kocsis ünnepiesen. — A szép fehérttyúk kellett volna neki... Látja, urfi, mi a vége? Isten uija ez! Na, lemenjek-e az intézőnéhez?

— Ne prédikáljon annyit, — mormogta az urfi és összetépte a lilaszínű levelet...

Hímzett terítő. Sárga vagy frész pamutvászonra előrajzolva 100×100 cm méretben P 5.— Kidolgozásához gyöngyfonál szép színekben dekája 40 fillér. Szűrő-sablónia P 1.— Beszerezhető a M. U. I. Kézimunkaboltjában, VI., Teréz-körút 6. sz.

Egy előkelő szálló szobájában

Néhány perc és a gong jelzi, hogy itt az estebéd ideje. Szállóbeli szobájában ül Miss Hunter, alacsony széken, öltözésztala előtt és szépíti magát. Száját közel tartja a tükörhöz és a rudacskaival utánavonja ajka vonalát. Az alulról jövő világítás szokatlan árnyékot vetít a szemre és arcra, sőt a fülhomályba vesző homlok etől még magasabbnak tűnik. Máskülönbén a szobában, de künn is, mindenféle nagy a csob. Mintha itt más nem is élne.

Kopognak. A hölgy még nem is válaszolhatott, amikor máris kinyílik az ajtó. Egy férfi lép be a szobába. A hölgy a tükörben látja, hogy egy sötét alak áll az ajtónyílásban, már be is teszi az ajtót nesztelenül. Hozzáfordul és rászól:

— Hogy mer engedelmem nélkül...! Az idegen a szavába vág. Kurtán, keményen igazolja magát: a Scotland Yard egy detektívje. Már ott is áll a hölgy mellett. Bemutat egy végzést, házkutatási engedélyt.

A hölgy dermedten állt. Arcát elfordította a lámpától, nem is lehet látni. Csak dús hajfürtjeire esik a fény hátul s ettől aranyosan csillognak. Most felpattan, fel van háborodva és további magyarázatot követel.

A detektív enged a felszólításnak, de egy kérdéssel kezdi:

— Ön legutóbb jelen volt Lady N. estélyén?
Miss Hunter bólint.

— Nos, ezen az estén eltűnt eddig még föl nem derített módon egy gyöngysor, értéke háromezer font. Sajnos, önt gyanúsítják, hogy ebbe az ügybe bele van keverve.

— Ez már mégis csak sok! — fakadt ki a hölgy felháborodva és szinte ösztönszerű mozdulattal tette rá kezét ékszerkasztyájára, mely az öltözéasztalon állt. — Csak nem tételezik fel rólam, hogy közöm van ehhez a gyöngvnyakékhez?

— De bizony, ezt tesszük, — felelte a detektív és gúnyos mosollyal teszi hozzá: — Kézmozdulata különben is elárulta már, hol kezdjek hozzá a kutatáshoz...

Elveszi az üveglapról a kis acélkasztyát és a benne levő kulccsal kinyitja a ládikót. A hölgy feszülten figyel minden mozdulattal. Arcán legalább is jól megjátszott felháborodás mutatkozik. Vagy talán félelmet fejez ki ez a kerekre nyílt szem-pár? A kis ládikó felső részét ki lehet venni. A detektív ügyet se vetelt a felső részen csillogó mindenféle gyűrűre és brosstűre, hanem kiemelte a betétet és máris rátalált, érthető szerény diadallal, az egyik alsó rekeszben, mely sötétkék bársonnyal volt kibélelve, egy bágyadtan csillogó csodaszép gyöngysorra.

— Mit keres itt?! — szólott rá egyszerre egy éles hang kettejük háta mögött.

A detektív hátrafordulva hirtelen mozdulattal. Egy másik benyitó fehér ingmelle világít az ajtó sötét hátterében. Tisztára meglepve mered a Scotland Yard embere egy revolver ráirányuló csillogó csövére.

— Úgy látom, öszlönöm ezúttal nem esalt és jókor jöttem, — jegyzi meg a frakkos úr és a lámpa világába lép. Majd a hölgyhöz fordul: — Ne tessék megijedni, nagyságos asszonyom. A revolver szükséges

rossz, mert az ilyen nehéz fiúval szemben, amilyen ez a vakmerő szállótlolvaj, — és most megvető fejmozdulattal utal a detektívire, de nem veszi le róla a szemét egy pillanatra sem —, másképpen bajos sikeresen eljárni...

A hölgy arca megint árnyékban van, de két keze ujjainak ideges babrálása elárulja, hogy igen igaztolt.

— Mindjárt meg is magyarázom a helyzetet, — folytatja a frakkos úr. — A nevem Gray és a szálló detektívje vagyok. Együttal boldog, hogy épp a kellő pillanatban léptem itt közbe.

Most megint ál-kollégájához fordul, aki egyik magásra emelt kezében tartja az imént zsákmányolt pompás gyöngysort és feszült figyelemmel kíséri ellentete minden mozdulátát.

— Add ide a gyöngysort! — szól rá keményen és visszateszi a drága ékszert a kasztyába. Azután a hölgyhöz fordul: — Tud bánni a revolverrel?... Igen?... Akkor kérem, tartsa szemmel ezt a fickót, amíg fel nem jövök a rendőrrrel. A kasztyát mindjárt magammal viszem és elhelyezem a szálló páncélszekrényébe. Megjegyzem, nagy könnyelműség az ilyen drága holmit a szálló szobájában tartani. Átadja Miss Hunternek a revolverét, hóna alá veszi a ládikót és indul kifelé.

— Egy pillanatra, Mr. Gray! — hangzik fel most clesen a hölgy hangja. Gyorsan hátrált néhány lépést, egészen a kis dohányszalig az ablakmelyedésben és mind a két embert féken tartja a revolverrel. — Ön ittmarad és vár, amíg majd én hívom fel ide a rendőrséget!

A szállóbeli detektív néhány másodpercig elámulva áll. De most így szól gyöngyosan: — Nem rossz, csak éppen az a baj, tisztelt hölgyem, hogy ez a revolver nincsen megtöltve.

Megint az ajtó felé fordul. Ekkor az első jövevény is igyekszik elszelcni. Csakhogy Miss Hunter kezében már egy másik kis revolver csillog, gyöngyházkirakásos, de azért ugyancsak veszedelmes jószág. Vilámgyorsan kapta fel a dohányszaligkáról.

— Állj! — parancsol rájuk és a viselkedése olyan fenyegető, hogy a két férfi tétován, de mégis csak megáll.

A hölgy most oldalt lép a telefonhoz, de a revolvert a két emberre irányítja és erőlyes fejmozdulattal tereli őket a szoba tulsó sarkába. Jobbjában a fenyegető revolver, mely a kezében meg se rezzen, baljával fölveszi most a kagylót, letéricsáz egy számat, várja a választ és ezalatt rászól a szállóbeli detektívire, hogy tegye a kasztyát a dohányszaligkára.

Most a telefonba beszél:

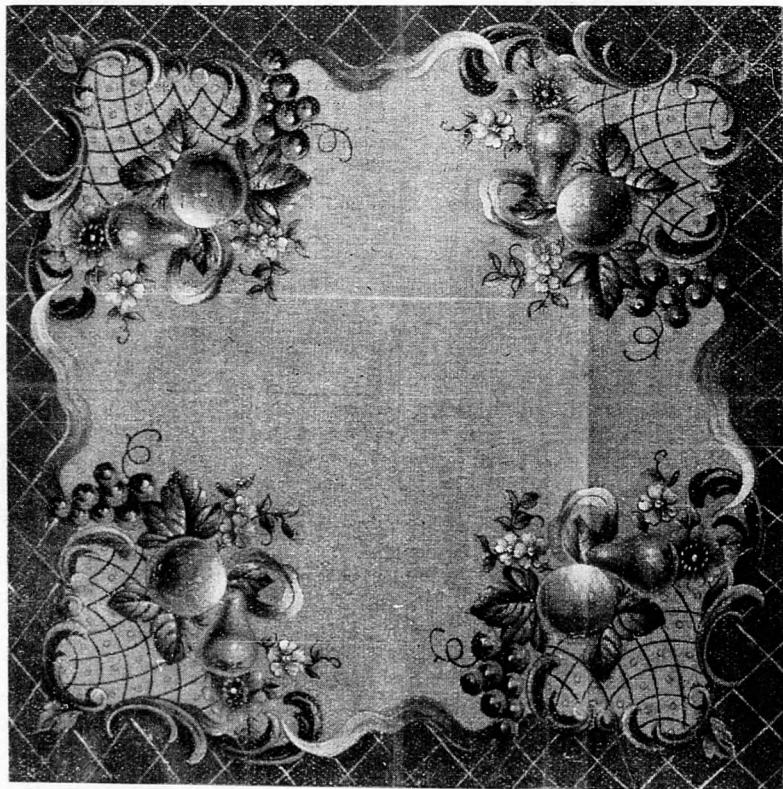
— Halló, itt Hunter felügyelő... Jöjjön máris rendőrökkel... Úgy van, beszélált a csapdába... nagy meglepetésben lesz rezse!

Leteszi a kagylót és nézi a lehervadt két ál-detektívét. Mosolyogva mondja a szálló első számú tolvajának, a Scotland Yard magabiztos detektívjének:

— Arra számítottunk, pajtás, hogy ezzel a gyöngysor-históriával lépne csáljuk, de azt — és most Mr. „Gray”-hez fordult, — hogy maga, kedves Diamond Jack úr! abban gyöngyök iránt is érdeklődik és akár egy csuka, mindjárt maga is horogra kerül, ezt igazán rem hittem volna...

Ezúttal egy igazi detektív rontott a szobába, három rendőr kíséretében. A két szállóbeli tolvajt megbilincselik és elvezetik. Grips rendőrbiztos még mindig álmeikok a nemvárt sikerén, azután ösztöne szerencsekívánatait tolmácsolta kollégájának a kitünő eredményhez.

M. Roelli

Gobelin aszalterítő. 70×70 cm méretben penelop anyagra előfestve P 9.20. Kidolgozásához 50 kis motring berliner P 6.—. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában.

Legendáshírű magyar asszonyaink

Taksony úr beteg volt, jól tudta, hogy napjai meg vannak számlálva, azért hát tanácsba hívatta a hadnagyokat és nemzetségfőket. Már hetek óta száguldiak az üzenetvivők szállásról-szállásra, hogy idejében megérkezessék mindenki. Csak Taksony fia, Géza, nem törődött az országos dolgokkal, naphosszat vadat űzött az erdőn vagy vitézi játékkal mulatozott. Hanem, amikor híret hallotta, hogy apja az ő megkérdése nélkül váltott üzenetet Gyula, erdőelvi vajdával, hogy leányát, a szépséges Saroltot fiának adná feleségül, — akkor a haragtól és dactól égő szívvel lépett be apja háálóházába: — Híret vettem, hogy apámuram feleséget választott számomra.

— Jól hallottad.

— Gyula vajda leányát, Saroltot?

— Eppen azt, — mondta csöndesen és keményen Taksony.

— Tudja apámuram, hogy Sarolt apjával együtt a keresztények vallását követi? Idegen Istennek hódol, idegen szokásokkal van telve egész házatája, ami a magyar nemzetségnek gyűlöletes.

— Gyula vajda a leghatalmasabb mindon nemzetségünk között, magunkhoz kell kötnünk, hogy ellenünk ne támadjon.

— Elég erősnek érzem magam, hogy megvédejem a fejedelmi törzs elsőségét,

— mondta büszkén kiegyenesedve Géza, — ezért nem szükséges, hogy apámuram olyan leányt válasszon számomra, aki idegen testemnek-lelkemnek. Nem szeretem az ájtatos asszonynépet...

— Elég! — kiáltott fiára Taksony haragosan, — vedd a parancsolatom: holnap hajnalban fejedelmi kíséreléssel útnak indulsz Erdőelvére és meg hozod Gyula úr választát.

Géza szótlanul meghajolt és kiséretet. Arcán haragos foltok izzadtak, szeme szikrázott a dühtől, amikor odavetette a reá várakozó Csolt úrnak:

— Szedd össze a kíséretet, hajnalban indulunk Erdőelvére. Alázatospépet, jámbor fehérsépet hozunk, — mondta gúnyosan, aztán felpattant lovára és olyan szédítő iramban hagyta el a szállást, hogy Csolt úr fejcsóválva nézett utána, miközben maga elé mormogta: — Igen erős harag éghet Géza úr szívében.

A Kőrösön alul, az erdőelvi tartomány felé kis csapat űgetett. A gyepek pázsztornépe alázatosan köszöntötte az arra haladókat, hiszen nyilvánvaló volt, hogy igen nagy urat kísérnek a díszes coboly- és nyestprémes, kamukaszlyem öltözetű vitézek. Eppen az erdőn általvezető útra akartak befordulni, amikor iszonyú csörtetéssel egy hatalmas szarvas tört át a bokrokon, nyomában egy kibomlott hajú, égő arcú leány vágatott, íjat feszítve és nem látva semmit maga előtt, csak a menekülő vadat. A kísérv vitézek későn vették észre Géza úr intését, akkor már a vad előttük feküdt. A fiatal leány sértett göggel fordult az idegen csapat felé: — Hogyan merészeltétek? Magam is el tudtam volna intézni! — mondta feléjük villámló szemmel. Aztán megvetően nézett végig a kis csapaton és sértésnek szánva vágta feléjük: — A zsákmányt megtartíthatjátok! — Majd megfordította a lovat és amerről jött, arra visszavágatott.

Sarolt fejedelemasszony

Irta Nagy Méda

Géza felparázsló szemmel nézett a leány után és odasúgta Csolt úrnak:

— Látod, ilyen leány kellene nekem, ilyen vad és szilaj.

Csolt úr nem válaszolt, jól tudta, hogy Taksony fejedelem szava ellen nincs fel-lebzezés. Most minden csak azon múlik, hogy a leány elfogadja-e kérésnek a pogány magyar vezér fiát?

Már alkonyba hajlott a nap, amikor kitértek az erdőből egy hatalmas tisztásra, ahol várszerű épület emelkedett. A kertben ismeretlen szépségű virágok pompáztak és különös, fűszeres illattal volt tele a levegő. A fogadóterem, ahol várakoztak, bizánci mintára készült arany- és ezüstfaragványokkal volt ékesítve, bársony függönyök és színes szőnyegek borították a falat. Meglátszott az egész környezeten, hogy Gyula úr fiatalágát Bizáncban tölötte, ahonnan nemcsak a kereszténységet hozta haza, hanem a pompa szeretetét is. A függönyök szét-

csapódtak és megjelent Gyula úr Hierotheus pap kíséretében. Géza a görög papot hidegen és ellenségesen nézte s alig vette észre, hogy zajtalan, könnyű lépésekkel két fátályos leány is felbukkant a vajda oldalán.

— Ez Karoldu, — mondta Gyula úr, s Géza meghajította a fejt anélkül, hogy pillantásával sűrölte volna a leány arcát. De amikor a másik leány is fölvetette a fátlyát, akkor csodálkozás és vad öröm szikrázott szemében, a leány mellé lépett és kutatva nézett arcába:

— Te vagy Sarolt? Te, aki ma délután szarvast űztél az erdőn?

— Láthatad, — mondta a leány és kötekedő gúny villant meg a szemében, — tífélétek talán olyan ritka nyeregben látni egy asszonyt?

— Eppen nem, — mondta Géza, — de te keresztény vagy.

Sarolt fölnevetett.

— Kinevetsz?

— Nem téged, Géza úr, de hogy, csak éppen furcsának találom, hogy azt hiszitek, hogy lovaglás, fegyverforgatás nem fér össze a kereszténységgel.

— Bocsáss meg, de én más híreket vettem a keresztényekről. De, ha így is lehet, akkor akár én is elvállalom... de csak te melletted, — tette hozzá.

— Ahhoz kétfő kell, — hangzott fel büszkén — de egy cseppnyi mosoly azért ott űszott a száji szögletében, — Géza azt nézte és így szólt:

— Fejedelemasszonynak vinnélek!

Sarolt szeme odavillant apjára és Hierotheusra. Azok biztatón bólogattak. Akkor lelépett a lépcsőről és megállt Géza mellett, sudáran, kiegyenesedve, mint a hegyek fenyője és kezét erős szorítással a férfiába tette:

— Igaz és jó asszonnyad leszek, ha megígéred, hogy te és néped a keresztények Istenét fogjátok imádni.

— Ha megtanítasz rá, főlállalom, — mondta csöndesen, komoly hangon Géza és a leány a szavakon keresztül megérezte, hogy ez a fogadás erős, határozott, ebben bízni lehet. Ekkor a bátor, büszke leányfej meghajolt:

— Amikor akarod, követni foglak!

Mire Gyula úr hatalmas kíséretével megérkezett Esztergom várába, már el is temették Taksony fejedelmet és csak arra vártak, hogy az új vezért, Gézát pajzsra emeljék. Sarolt fejedelmi asszonynak érkezett és minden időkbem úgy is állott Géza oldalán. Ha kellett, napokig lóháton, parancsolón és éles szemekkel, mások pedig az okos és rábeszélő szavakat úgy illesztette össze, hogy a kemény, magyar fejek Krisztus keresztje elé alázatosultak, egyik a másik után. A szállásföldeken templomok emelődtek és várak a védelemre. Ahol Géza fegyverrel kényszerítette népet az új hit főlvetelére, ott megjelent Sarolt is, hogy a szeretet gyöngédségével és a könyörületesség szelídségével megerősítse a fejedelem munkáját. Ahol Sarolt föltűnt, keményen megülve a lovat és szöke szépségének mégis asszonyi bájában, ott a nép babonás tisztelettel adta szájról-szájra: — Két vezérünk van: Géza úr és Sarolt fejedelemasszony!

Délelőtti ruha zsinórozással, a zsebek írásos hímméssel

Zörgő

VÁSZON és KELENGYE

fogalom

DEÁK F. UCCA 19.

Minarettek várososa

Izstambul, 1940.

Cyprusról, ahol a telet és a tavaszt töltöttem, a Thraczy nevű görög hajóval érkeztem vissza Athénbe, ahol megint két gyönyörű hetet töltöttem és sorhajóztam és megcsodáltam újra, meg újra mindazt, ami első alkalommal valóságos extázisba ejtett és kimondhatatlanul boldoggá tett, hogy láthattam álmaim örök városát újra. Úgy búcsúztam tőle, mint először... addig álltam a korlátnak dőlve, míg csak kicsiny ponttá nem zsugorította a távolság... azután már csak sejtettem, hol meredhet büszkén az égbe az Athéne Parthenon karsú oszlopsora... végül nem volt már más, csak az ég és a tenger és a sok-sok fehér sirály, mely végigkísért útonkon egészen Izstambulig.

Szép, sima útnak volt. Nappal a tenger kék volt, mint a tinta és úgy borult felénk az ég, mint egy halványkék üveg-bura. A habokon hófehér sirályok útek és hintáztak lágyan, hogy megánva, újra felrepljenek, delfinek buktak fei és alá a tarajos hullámokon. Éjjel mindent magábaolvastott a csillagkiverte mélységes ég és a hullámokon apró csillagok szikráztak.

A második nap hajót vetünk észre a nyílt tengeren. — Az a hajó áll, — jegyeztem meg francia útitársamnak, aki hitetlenül mosolygott. Nekem volt igazam, abban a pillanatban kaphatott valamit jelzést a hajó, mert, mintha kihagyott volna a hajó szívevére, a gépké nem az a megszokott dallama volt, ami úgy beledési magát az emberek idegeibe, hogy még napok múlva is hallja, amikor már rég a szárazföldön él. (Megjegyzem, ugyanígy vagyunk a hajó ringásával is.)

Az ütemek mind lassabbak lettek, végül teljesen kihagytott és a hajó megállt. Ebben a pillanatban indult el a nyílt tengeren veszteglő hajó felénk. Angol hajó volt. Mindenki feljött a felsőfedélzetre. Megkérdeztem az egyik tisztet, miért van mindez? A fiatal tiszt saphájához emelte kezét. — Hábóru van. Kontroll. — Ekkor már egészen közel volt hozzánk a nagy, sűrű katonai hajó. Csónakot eresztettek a vízre tisztekkel és legénységgel. A csónak orrán ott lengett az angol zászló. Vagy másfél órát állt a hajó. Közben a nagy hajó megállás nélkül körbejárta a mi kis hajónkat, ami most a hatalmas angol hadihajó mellett szinte gyermekjátéknak tetszett.

Másnap hajnalban szintén lassított a hajó, már nem sokkal a Boszporusz előtt voltunk. Itt a török hatóságok kiküldöttjeit vette fel a hajó. Csak reggel 6 órakor szállhattunk ki, de már előre nagy volt a készülődés a partraszállásra. Én nem készülődtem, hanem felmentem a fedélzetre. Átlátszó köd üt a vízen és beburkolta a várost is. Karsú minarettek arany felhőldja remegett a hajnál fényben. Olyan bájos volt, köröskörül mindennél a mecsetek tornya... egy-egy elnyújtott, imárahívó szót hozott felém a szél. Hegynek fel épült a város. Egyik tiszt mosolygva üdvözölt ilyen korai időben és megmutatta az Aya Sofiát. Hatalmas kupolájának körbemenő, innen messziről tenyérnyínek látszó ablakait arannyal vont a kelő nap sugar... remegett minden a halvány átlátszó ködben. Négy karsú minarette nyúlik magasan az ég felé az Aya Sofiának, mind a négyen három-három, különböző magasságú erkélyt víz végig. Remegtem a türelmetlenségétől... szerettem volna már ebben a pillanatban látni a belsejét. De még előttünk volt a partraszállási ceremónia, ami aztán egy egész napra még attól is elvette a kedvem, hogy egy rövid sétát tegyek a városban. Mint Athénben,

itt is nagyon erős volt a vámvizsgálat. Hiába, háború van és ugyan ki törődik a legbájosabb mosolyokkal, amikor az ember az összes birtokában levő nyelvtudomány segítségével próbálja megmagyarázni, hogy semmi éválmólnivalóm nincsen, vagy kinek feljának mérges könyveink, amiket a boldogtalan utas ejt, miközben gyönyörűen vasalt ruháiból az udvarias vámtiszt felismerhetetlen gomylyagot varázsol. És dobozaiból az apró csecsebecsék egyenként megcsodálva rakásradobálja s hogy azután a szegény világgóru a már átvizsgált táskája tetején lologolva az újraszám művészetével hogyan boldogul. De hiszen ezt mind meg kell érteni, hiszen háború van és a valóban nagyon kedves és udvarias vámtiszt a kötelességét teljesíti.

Hamarosan megigazított azután a szobám. Hotelünk a Rue de Pera-ról nyílik, de ablakom a tengerre néz. Fent lakom a harmadik emeleten, a hotel régi, felbonója nincs, de ezért a kilátásért még a tizedik emeletre is felmennék, olyan csodálatosan szép. Igaz, hogy többé kerül, mintha az elsőn laknék, mert a kilátást meg kell fizetni. Itt lakom az újvárosban, Beyoglu-ban, az öböl túlsó partja már Ázsia és ott van a régi város is a csodálatos Aya Sofiával. Ablakom előtt, kb. 100 méter mélyen, van a tenger. Lejtős, lépcsővel ellátott utca vezet le a kikötőhöz. Természetesen az utat házak borítják, le egészen a partig. Látom innen a mecseteket az égbenyől minarettekkel, a hagyományok kupolákat, a házak lapos tetejét, mely megannyi kis virágoskert. Ez utca szűk és sötét és szomorúan tapasztaltam, hogy bizony nem tiszta. Az üzletek utcára rakják kiegészítőket, öszvér hátáról gyümölcsöt, zöldséget árulnak naphosszat, apró mezlőbás gyerekek különféle élelmiszercikkkel, édességekkel, sőt vízzel is kereskednek, mert a város víze nem mindenütt iható.

Fáj a szívem értük, általában megfigyeltem, hogy itt keleten nagyon sok a fiatal dolgozó gyermek és a nagyon öregek. Állandó nagy sürgés forgás van az utcákon. Izstambul — Kelet Kapuja.

Imádom a kilátást az ablakomból. El tudok örök kihatást is ülni előtte és nézem a tenger mozgalmat életét. Előtte van a kikötő és messze ellátok, ahol a Boszporusz bekanyarodik a Fekete-tenger felé. Itt még Európában vagyok, de a túlsó part már Ázsia. A ragyogó napfényben vakító a túlsó parton épült hatalmas fehér márvány csodapalota, valamikor hárem volt, ma középület. Jobbra van az Arany-szaru-öböl. Bűbájos nevének görögös emléke és görög meséje van. Még a mithológiai korban itt süllyedt el egy gazdag görög páztor hajója, amelyeken arany-szarvú juhokat szállított Egyiptomba. Innen az öböl elnevezése. Felér hozzám a város mozgalmat életemnek zaja. Olykor-olykor alkotni és hajnál órákon átremeg rajta a mohamedán pap monoton, imára hívó éneke. De lent, a minarettek tövében tovább rohog a város élete. Hajók indulnak és érkeznek a kikötőbe. Derűs, déli időben messze ellátok a nyílt tengerre is. Apró vitorlások, halászbárkák, mint megannyi fehér lepke a vakító napsütésben, vagy mint fehér virágok, lassan hímbelednek, ringanak a vízen. Éjjel a kikötő automatarefektorának ezüst csíkja siklik át a vízen, apró sétahajók kivilágított testtel úsznak el a hatalmas külföldi hajók mellett. Ezer fény gullad az öböl túlsó partján, egy messze induló vonat éles füttye vág bele az éjszakába, elhal a vilamosok robagása és zajtalan álomba merül a minarettek városa. Muth Lilly

Értékes könyvjutalmaink

BÖNYI ADORJÁN: „Jómadár” című alkotása a kiváló író lenyűgözően érdekes, ragyogó fantáziával megírt bűbájos szerelmi regénye a békebeli magyar vidéki társadalom életéből.

GRÓF BETHLEN MARGIT, az illusztris írónő *Morzsa* című könyvében egy csokorra való novellája van összegyűjtve. Minden egyes novella külön érdekes epizód, izgalmas dráma.

LÁZAR ISTVÁN, az elhunyt tüneményes tehetségű székely író *Omlék az udvarház* című erdélyi tárgyú regénye a székelység ragyogó lelkirajza.

LÁZAR ISTVÁN másik értékes könyve a *Mámia* című. Az író csapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr regényben.

H. G. WELLS, a legnépszerűbb angol író *Egy jámbor lélek története* regényében gazdag koncepciójú pszichológiai történettel ismerkedünk meg.

H. G. WELLS másik reprezentatív regényének címe: *Bealby*. Igazi kis remekmű, amelyből dúsán ömlik a szelímes humor, könny és mosoly.

Kérjük kedves előfizetőinket, szíveskedjenek az előfizetési díjjal együtt **20 fillér portóköltiséget** beküldeni, mert csak úgy adjuk postára, ha a portódíjat előre megkapjuk.

H. G. WELLS: *A tengeri tündér* című regényében a rendkívüli fantáziájú és gazdag skálájú termékeny író különösen eleven, lendületes, szórakoztató, könnyed szerelmes történettel köti le az olvasó érdeklődését.

H. G. WELLS „*Csodálatos történetek*” című művében valóban csodálatos történetek izgalmasnál-izgalmasabb változatai filmszerűen peregnék s kiszámíthatatlan meglepetésekkel lepik meg az olvasót.

H. G. WELLS: *Amikor az üstökös eljön* című könyve a háborúba kényszerített embernek a forró sóhajtása az otthon, a tüneményes Álomország, szerelem, egy olyan világ után, amely csupa szerelmesből, felmagasztosult emberből áll. Ebben a könyvében a békés és boldog életre vágó ember gondolatával találkozunk.

HELEN GRACE CARLISLE, a világ-hírű írónő *Vér a véremsől* című regényében mindvégig drámai feszültségű, fájdalmas asszonyi történet rajzával gyönyörködött.

HUNYADY SÁNDOR

Amerikai rablók

Teaidő volt. A hotel hallja zsúfolva, amikor David Smith rövid délutáni szendergés után lejött a szobájából. Nagyon elegáns, sőt szép fiatal férfi volt. Talán csak az volt bántó símára borotvált arcában, hogy az álla és rövid orra túlságos energiát mutatott. Ez a keménység és a szeme fehérjének veszedelmes, sárga villanása kissé idegenszerűvé és félelmissé tette.

Leült egy kicsiny asztalhoz, de még hozzá sem nyúlhatott a teáscsészéjéhez, amikor egy köpcös, kurtahajú úr lépett elébe:

— David Smith, ha nem csalódom?!

A gavallér igen udvarias mozdulattal állt föl, csak a szemének fehérjén villant meg gyanakvón az a különös sárga fény:

— Igen. Parancsoljon.

A kurtahajú ember impertinensen elmosolyodott:

— Más néven Fred Turner ugyebár? — és kifordította a kabátjának gallérját, hogy diszkrétén megmutassa detektív-jelvényét.

Ez a mozdulat még le sem zajlott, amikor Smith Turner ökle már le is csapott. A kis teázó asztal feldől, a csésze összetört a parketten. És a hall finom publikuma bámulhatott azon a remek izmokra valló tigrisugráson, amellyel a kedves David elérte a kijáratot.

A forgó üvegajtón túl azonban négy kékruhás policeman leskelődött. A rendőrök fölemelték rövid gummitöyükat. Fred Turner villámgyorsan átlátta, hogy lehetetlen menekülnie. Megállt, zsebre dugta a kezét:

— Ne nyúljanak hozzám. Megadom magam.

A hallból előkerült a vastagnyakú detektív. A tarkóját dörzsölte:

— A fene egye meg, Fred! Nehéz keze van magának. Nyujtsa csak ide, aranyom, hadd rakom rá ezt a karperecet! — és megcsillantotta a kis acélbilincset. — Csak nem tesz velem ilyen szegényt, felügyelő úr?! — mondta sötét arccal a zsivány. — Itt mindenki ismer és mindenki «máskép» ismer. Ez nekem nagyon kínos.

A detektív vigyorgott:

— Kínos? Szavamra, elhiszem. De hát mit csináljak, drágám? Nagy kincs maga nekem. Muszáj magára örülten vigyáznia! A hallban egy hölgy elájult, szegényt legszemélyesebb érzelmeiben érintette ez az izgalmas incidens. Egyáltalán roppant keserves út volt Fred Turner számára, megbilincselve sétálni végig a platón, a fürdő parkján, a tenniszrundok között, annyi megdöbbsent és csudálkozó szem sugarában, a rendőrök eszkortjában. Már egészen belészokott, hogy ő — gentleman.

Az állomáson a felügyelő elbocsátotta a négy rendőrt és barátságosan föltámogatta megbilincselte foglyát az északi expressz meredek lépcsőjén. Innen kezdve Fred Turner beszédesebb lett. Hízeglő mosollyal súgta a detektívnek:

— Remélem, felügyelő úr, nem lesz semmi látványosság az állomáson. Tudja, olyan ember vagyok, hogy nem szeretem a feltűnést. Utólom a maguk ronda, csukott autóját is. Ülünk taxiba, szeretnék, mint egy úr, nyitott taxin menni végig Newyorkon, mielőtt besavanyítanak.

Úgy-e megteszi öregem? Végre, ha fültyőn is sóztam, maga mégis keres azon az üzleten, hogy megcsípett!

A vonat a földalatti pályaudvar ivlámpáinak fehér fényében óriási tömeget öntött ki Newyorkban. Ember ember hátán hemzsegett és a nagy tülekedésben igazán senki nem vette észre, hogy Fred Turnernek milyen perecek vannak a csuklóján.

Fred Turner titokban, a kalapja karimája alól azt nézte, hogy gördül ki a baloldali sínáron, alig két lépésnyire tőlük, közvetlenül az aszfaltjárda mellett a kaliforniai expressz. Egyelőre még méltóságos lassúsággal haladtak a pompás, hosszú Pullmann vagonok, de Fred Turner kiszámította, hogy tíz másodpercen belül szelvésszerű sebességgel fog fokozódni ez a mozgás.

Megvárta, amíg a hálókocsi és az étköző vagon elsiklik mellettük, aztán titokban kihúzta a kezét a bilincsből: — Nézzé csak, felügyelő úr! — mondta halkan.

A detektív Fred Turner felé fordította az arcát. Ebben a pillanatban érte védelmen állat, alulról fölfelé, az a rettenetes ütés, amelytől egyszerre hat foga tört ki és amelyetől úgy esett össze eszméletlenül, mint a rongy.

Fred Turner hosszú, rugalmas ugrással a járdra szelére vetette magát és föllépett a már gyorsító expressz utolsóelőtti kocsijának lépcsőjére.

A tömeg inkább azt vette észre, hogy valaki összeesett. A kurtá, villámgyors ütést szinte senkinek sem látta. Senkinek törődött a lépcsőre kapaszkodó elegáns férfival. Elkésett utasnak nézték, aki az utolsó pillanatban ugrott föl a vonatra. Már Newyork állam szabad területén haladt az expressz, amikor Fred Turner óvatosan kinyitotta a vagon ajtaját és föllépett a peronra. Aztán megindult, hogy végignézzé, melyik kupénak van a legbiztosabb publikuma.

Az első fülkében őt ingujjra vetkőzött fiatalember pókerezett. Ez nem volt kí-

vánatos társaság. Turner tovább ment és a harmadik kupéba nyitott be, amelynek plüss fészkeében két öreg hölgy, egy egészen fiatal legény és egy vattahajú, rózsaszín arcú, kékreborotvált, nehéztestű, vén gentleman üldögélt.

A balkezét, amelyiken a bilincs volt, jó mélyen a nadrágzsebébe süllyesztette. Szerény mosollyal köszönt és udvariasan engedelmet kért, hogy leülhessen, mert a szakaszában igen sűrű a dohányfüst, már pedig ő nem szivaros ember.

— Tessék! — mondta nyugalmasan a vattahajú, vízilőszerűen nehéz testű, öreg gentleman.

A fülkében rövid csend támadt. A régi utasok szemügyre vették új társukat. Aztán, amikor nem találtak rajta semmi különösöt, újra megindult a diskurzus, amely félbeszakadt, amikor Turner a kupéba tolokodott. Az egyik öreg hölgy arról beszélt, hogy látott egy fakírt, valamelyik newyorki varietében, aki hegyes szegekkel kivert deszkán feküdt, élő parazsat tététt mezítelen mellére és még néhány hasonló produkcióval mulattatta a publikumot.

Fred Turner elevenen érdeklődéssel kapcsolódott belé a beszélgetésbe. Elmondta, hogy hosszú időt töltött Indiában és meglehetősen belé van avatva a fakírok bűvészműtatványiba.

— A legtöbb ilyen fakír-csuda szimla trükk — jegyezte meg könnyedén. — Például itt van az a mutatvány, amikor a fakír fedetlen testtel áll a töltött fegyver csöve elé. Neveinének, ha tudnák, milyen egyszerű ennek a csudának a magyarázata. Megmutathatom. Nincs valakinél véletlenül revolver? — és kedvesen mosolyogva nézett körül.

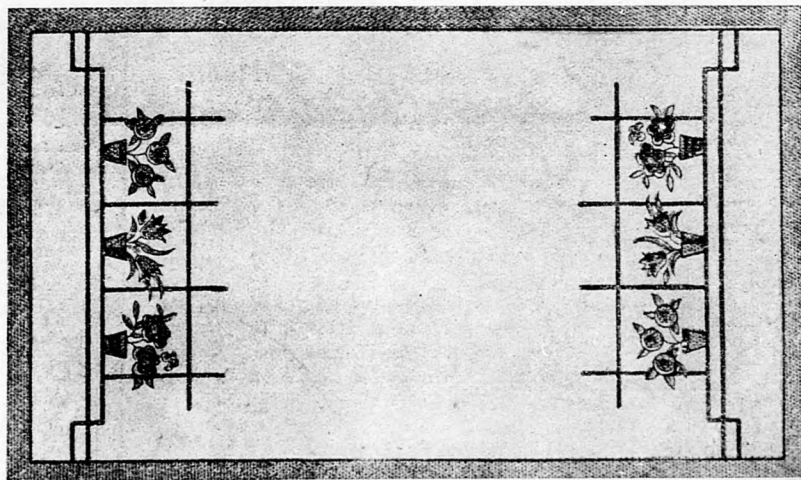
A kékreborotvált, vattahajú vízilő boszszúsan mondta:

— Nem szeretem, ha pisztollyal játszának előttem!

A fiatalember azonban nagyon kíváncsi volt a trükkre. A nadrágja hátsó zsebéből előhúzta a browningját és átnyújtotta Turnernek:

— Tessék, itt a revolver, ha megfelel a célnak. Megjegyzem, hogy hét golyó van benne és kilenc milliméteres a kalibere.

Fred Turner udvarias mosollyal köszönte meg a bizalmat. Gondosan megnézte a fegyvert, a töltényeket a lapos, kis golyótskában, kinyitotta a závárt, az-

Angolos asztalterítő. 60×80 cm méretben előrajzolva sárga vagy frész pamut-vászonból P 3.20. Szúrtsablonya P 1.—. Hímzéséhez muliné motringia 15 fillér. Szélét más színű anyaggal szegjük. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-körút 6.

tán ujját a ravaszra tette és a revolvert ráemelte a társaságra.

Az arcáról eltűnt a mosolygás. Rekedt fenyegetéssel suttagta:

— Föl a kezekkel! — és minden más magyarázat helyett kihúzta a zsebéből balkezetét, csuklóján a csillogó acélbilincsel.

A társaság minden tagja engedelmesen magasra emelte a két kezét.

A hölgyek ájduzódtak, a fiatal amerikai rákpirós lett a dühtől, a vattahajú viziló szárazon kérdezte:

— Csak a pénzünk és az ékszereink kellenek, vagy egészen le akar vetköztetni bennünket?

A zsvány vigyorgott:

— Maga okos ember, öreg úr. Ne féljenek. Nem kell a nadrágiuk. De ami pénz és ékszer van maguknál, azt rakják ki, ide, erre a fotelre!

A parancsot teljesíteni kellett. Fred Turner veszedelmes, sárga fénnel villogó szemébe félelmesen belé volt írva, hogy nem tréfálna, ha tette kerülne a sor.

Idegesebb volt az a körbesétáló revolvercső. Mind a négy utas lázas igyekezettel rakta le ékszereit, pénztárcáját az üres fotel bõrrel szegett, piros plüss ülésére.

A zsvány gondosan összeszedte és zseberakta a sok holmit.

— Hát most, hölgyeim és uraim, én meg fogom húzni a vészféket és leszállok. Hogy mondta, fiam? Hét golyó van ebben a fegyverben? Nem ajánlom, hogy üldözzenek, nagyon nekibúsult ember vagyok én!

Amikor a haramia eltűnt a perronon, a fiatalember pulykaméreggel pattant föl a helyéről. De a vén viziló súlyos, nyugalmas mozdulattal visszanyomta.

— Mit félszkelődik? Maradjon nyugton. Nem volt elég az első bolondság? Még agyon is akarja lövetni magát?!

A kupé ablakán át látni lehetett, hogy ugrik le a rabló a nagy zökkenések közt lassító vonatról. Látszott, hogy csúszik le a töltésen, hogy veti belé magát a sínek mellett húzódozó rozsvetésbe.

A vonat megállt. A személyzet és az utasok összesereglettek a kupében és a vagon perronián. Két párt keletkezett. Az egyik üldözni akarta a zsványt. A másik párt hevesen követelte, hogy az expressz azonnal induljon tovább. «Az idő pénz! Minden perc drágai! Üzletemberek vagyunk!» — mondta egy utas, nyilván maga is üzletember.

A vitát végül is a fehérhajú, vén viziló döntötte el:

— Menjünk! Majd léprekerül az a csirkefogó nálunk nélkül is. Bilincsen volt a balkezén. Azt hiszik, Amerika földjén sokáig sétálhat valaki megbilincselve csuklóval?!

A fiatalember pattogott:

— És a pénzem? Háromszáz dollárt rabolt el tőlem az a betyár!

A viziló csöndesen mondta:

— Az én tárcámban húszezer dollár volt, mégsem ugrolok! Gyerünk!

Végül is a viziló töbora győzött. A góliát lokomotív éleset fűtlyentett és a vonat tovaszállt Kelet-Amerika földjének nyári pompájában.

Fred Turner ökléről egy eldugott kis farm kovácsa középszerűen szemtelen zsarolás után, lerészelt a bilincset. Ugyanez a kovács szállította vissza a rablót rozoga fordján Newyorkba.

Turner a kínai negyedben szállt le a kovács autójáról.

A kovács fölállt a volán mellett.

— Vajjon mi a fenét csinálhatt?!

kérdezte magától. És utasa után nézett, akit néhány pillanat alatt elnyelt az óriási város nyüzsgő utcájának forgalma.

Két óra mulva az édes testvére sem ismert volna rá a rablóra. Bajusza nőtt. Megváltozott a haja színe, az arca formája, az alakja, a nemzetisége, a neve, a modora, a mozgása. Még a szándékai is megváltoztak. Az a kis töke, amelyet a kaliforniai expresszen sikerült összeszednie, új célokat varázsolt elé. Fred Turner otthagya túlságosan veszélyes pályáját. Dolgozni kezdett. Merész vállalkozásokba fogott, amelyek természetesen sikerültek, hiszen vakmerő volt és ravasz. Korának embere.

Nyolc, küzdelmekkel és diadalokkal teli esztendő után, Fred Turner odajutott, hogy új neve George O'Brien ismertté vált szűk barátai körén túl is. Villája volt Nieuportban. Szép banküzlete Newyork legdrágább negyedében. Márvány portáléja volt a banknak. Páncélszekrényei. Tökéletes védelmi berendezkedése, automatikus villanycsengőkkel és magasfeszültségű huzalokkal felszerelve a betörők ellen, akiknek George O'Brien olyan ádáz ellensége volt, hogy a városi tanácsban, amelynek tagjává választották, állandóan követelte a rendőrség szaporítását.

A nyolcadik esztendő telén óriási vállalkozás lehetősége csillogtatta meg aranyfényét O'Brien bankár előtt. Ez lett volna az igazi tigrisugrás. Az út a világ pénzfejedelmei közé, a felső négyszázak társaságába, amely eddig

alig vett tudomást az igyekvő és erőszakos, de masztodon méreteikhez képest mégis csak kicsiny pénzemberről.

Egy reggel az egykori rabló pontos értesítést kapott arról, hogy C. Hay úr, a G. B. C. Hay and Bentley ház főnöke déli tizenkét órakor várja a cég irodájában, hogy tárgyaljon vele a floridai monopólium ügyében.

George O'Brien kezében megreszkett a gépirásos levélpapír. Ez a meghívás a legmagasabb szférákkal való összeköttetést jelentette. A sikert.

Negyvenöt émeleten, komplikált folyosókon, számtalan irodán és titkáron keresztül jutott el O'Brien bankár a szentélyek szentélye elé. De végre is kinyílt előtte a párnázott ajtó.

George O'Brien elfogultan, a tiszteltől haldokolva ment végig a piros szőnyegen, egészen az íróasztal elé. Halk köszönésére a Newyork Sun lepedőoldalai aláhullottak. És George O'Brien szeme ekkor kitágult a rémülettől. Az ébenfa íróasztal mellett az a vattahajú, rózsaszín és kékreborított, vén viziló ült, akit nyolc esztendő előtt kirabolt a kaliforniai expresszen.

Nem volt kétséges, hogy C. Hay úr is rögtön ráismert régi barátjára. Ez belé volt írva légszürke szemének kajánul vídám csillogásába. O'Brien-Turner látta, hogy ezeket a kegyetlenül okos, hideg szemeket nem csalhatja meg semmi. Sem az elmúlt nyolc év természetes változása, sem a mesterséges ravaszság. A két férfi hosszú pillanatokatig némán nézett egymás szemébe. A Hay and Bentley-ház hatalmas elnökének szemében egyre eleveőbbé vált a kaján csillogás.

— Mi van magával, O'Brien? Nem akar beszélni?! — kérdezte gúnyosan a viziló.

Az egykori rabló homlokán kiütött a hideg veríték. Valami tévona, kétségbeesett reményből merített csak erőt hozzá, hogy mégis befellegion pénzügyi expozéjába.

Szánalmasan dadogva kezdte a mondókáit, aztán egyre jobban belémelegedett. Ugy érezte, hogy ez lehet a menekülés egyetlen útja, hát örijongó erőfeszítést tett, hogy minél szeniálisabb programot adjon. Beszélt, szmolt, magyarázott és sikoltó örömmel érezte, hogy villan föl néha az öreg Hay szemében az érdeklődés fénye.

Amikor befefejezte a tervezet előadását, valamennyire megnyugodott George O'Brien. Ugy érezte, hogy a helyzet már nem annyira feszült.

Megtörülte a homlokát és letette aktatáskáját a milliárdos elé az asztalra.

— Ebben a táskában van — mondta — minden terv és a teljes jogú szerződés az állammal. Borzasztó pénzembe és munkámba került idáig vinni a dolgot. Azt hiszem, meg is érdemelném a segítségemre siető tőkétlől a haszon ötven százalékát. De én öntől, a kettőnk viszonyára való tekintettel, nem kérek csak tíz százalékot. Mindössze tízet, elnök úr. És természetesen a költségeim visszatérítését.

A viziló hallgatott, gondolkodott. O'Brien bankár halálos izgalommal nézte a kemény száját, amely a sorsa felől fog dönteni.

Végre megmozdult a vén viziló. Súlyos kezét rátette a fekete aktatáskóra. Száraz üzletszerűséggel mondta:

— Szó sincs róla. Nem adok tíz százalékot. Nem adok semmit. Minek? Ideadja maga nekem ezt a dolgot, ha szépen kérem — ingyen.

J.37 025

J.37 024

J.37 026

J.37 027

J.37 028

J. 37024. Elegáns szürke blúz fénytelen selyemből. Nyaknál magas és kis csokorban végződik és elől gombolódik. Bő ujjak keskeny kézelővel. Anyagszükséglet: 2 m, 94 cm széles.

J. 37025. Elegáns kabátka vörös posztóból fehér gombokkal. Fehér hímzés díszíti a zsebeket. Anyagszükséglet: 2.20 m, 80 cm széles.

J. 37026. Csíkos flanellből sportkabátka, melyet három zseb díszít. A gallér nagy kihajtókkal, fehér gombokkal záródik. Anyagszükséglet: 1.50 m, 130 cm széles.

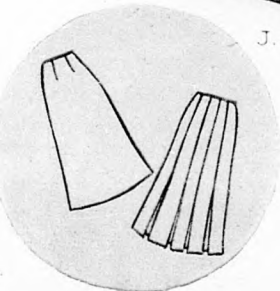
J. 37027. Sportalj vastag barna mintázott anyagból. Harangalakú részek bővítik. Anyagszükséglet: 1.50 m, 130 cm széles.

J. 37028. Berakott alj sötétkék selyemkreppből. A berakás félig van letűzve. Anyagszükséglet: 3.15 m, 94 cm széles.

J. 37029. Fiatalos blúz színes kockás mosóselyemből. Köralakú felsőrész, bubi gallér, a gombok saját anyagból. Anyagszükséglet: 2.10 m, 80 cm széles.

J.37 029

J. 37 030

J. 37 031

J. 37 032

J. 37 033

J. 37 034

J. 37030. Délelőtti vagy irodaruha ruha gyapjűszövetből, denverű ujjakkal, melyek alól szűkek. A derék sűrűn berakott, ugyanúgy az alj is. Anyagsűksűglet: 3,35 m, 130 cm széles.

J. 37031. Fialatos delelőtti vagy irodaruha nagy kocás gyapjűszövetből. A derékon az aljon rávarrott zsebekkel, a bőrű a ruha mintájával azonos színű. Anyagsűksűglet: 1,80 m, 130 cm széles.

J. 37032. Kombinált ruha esikos felsőrészből és sima aljból. A hosszú blűz eskijai különbözű irányban vannak felhasználva. Egyszínű bőrű a derékon.

Az aljat elöl berakasok hűvítik. Anyagsűksűglet: 1,50 m esikos, 1,00 m sima, 130 cm széles.

J. 37033. Közűpkék szűvetből delelőtti ruha. A fehér mellényű szegélyek és gombok díszítik. Az alj elöl berakott. Anyagsűksűglet: 2,50 m, 130 cm széles, 0,50 m, 90 cm széles selyem.

J. 37034. Egyszűrű irodai, vagy delelőtti gyapjűszűvet ruha. Szegélyek díszítik a derék elűjét és a zsebeket. A derék felsűrűszűcén látható zsebek rézszűtosan bevágvá készűlnnek. Anyagsűksűglet: 1,75 m, 130 cm széles.

J. 37087. Iskolaruha 6—10 éves fiúk számára, kockás szövetből. Keskeny bőröv a duplagombos kabáton.

J. 37088. Kis fiúöltöny 2—6 évesek számára kockás szövetből. A blúz felső részét díszítés díszíti, a kis zsebeket gombok díszítik. A blúzra gombolt nadrág fölött keskeny bőröv. Fehér piké gallér a nyak körül. Anyagszükséglet: 1.15 m. 130 cm széles.

J. 37087
6-8,8-10

J. 37088
2-4,4-6

J. 37089
2,4,4-6

J. 37090
6-10,10-12

J. 37091
1-2,2-4

J. 37092
6-8,8-10

J. 37093
2-4,4-6

J. 37089. Kisleányruha világoskék gyapjúkrepptől. Sötétebb árnyalatú himzés díszíti. A ruhácska elől végig gombolódik. A gallér fehér selyemből. Anyagszükséglet: 1.10 m. 130 cm széles.

J. 37090. Piros gyapjúszövet és piros pettyes selyemből összeállított ruha 8—12 éves kisleányok számára. A pettyes selyemből készül a ruha felső része, melyet zsinórral fűzünk össze. Anyagszükséglet: 1.25 m. 100 cm széles. 0.60 m selyem. 90 cm széles.

J. 37091. Játzó ruhácska mintázott mosóbránszövetből, 1—4 éves gyermekeknek. Darázsszötyések díszítik, a nyak körül kétszínű anyagból készül a himzés. Anyagszükséglet: 1.55 m. 70 cm széles.

J. 37092. Iskolaruha 6—10 éves kisleányok számára, kék gyapjúszövetből. Fehér piké gallér és közelő, piros öv és csokor a nyaknál élénkítik a ruhát. Anyagszükséglet: 1.20 m. 130 cm széles.

J. 37093. Kisleányruha mintázott anyagból. Övvel is hordható. A nyaknál fehér piké csokor. A bő ujjak keskeny közelővel vannak összerakva. Anyagszükséglet: 1.25 m. 130 cm széles.

J. 37 094

J. 37 005

J. 37 090

J. 37 097

J. 37094. Délutáni ruha kék kreppből, bordó himzés díszíti a gallért és a derék felső részét. A hosszított derékhoz varrott bő ráncos alj igen kedves hatású. Anyagszükséglet: 3 m, 94 cm széles.

J. 37095. Délutáni ruha málnaszín kreppanyagból határos szabással. A derékot, az ujjakat húzás díszíti. A harangalakú alj elöl húzott s a keskeny öv esokorra van kötve. Anyagszükséglet: 3 m, 94 cm széles.

J. 37096. Elegáns ruha boleroval, szürke kreppből színes selyem blúzzal. Az vijaitlan derék kis lehajtó

gallérral és a bolero ujján a kihajtó is színes selyemből készül. A harangalakú alj sima felsőrészhez lesz dolgozva. Anyagszükséglet: 2.80 m sima, 1.20 m mintás selyem, 90 cm széles.

J. 37097. Barna és zöld anyagból összeállított ruha. Az alj barna selyemkreppből, a blúz türkisz-zöld selyemzatenből. A blúz bolerozerű pántokkal van díszítve és zipzárral záródik. Az alj harangszabású. Anyagszükséglet: 1.75 m barna, 2.20 m türkisz-zöld, 94 cm széles.

Erdélyi vendég

IRTA FÓTHY JÁNOS

Anikó ott ül a budai kis kölcsönkönyvtár pultja mögött és olvas. A divatos új regényt olvassa, amelyet most szerettek be a kölcsönkönyvtár számára. A havas budai utcán sietős lépések kopognak. Anikó sóhajt: mindenki Szilveszter estéjére készülődik, pedig még hat óra sincs.

Anya a városba ment, valami kis vásárolnivalója volt, azt mondta, boltzárásig hazajön. Jó volna, ha addig bejönne Dodó, vagy legalább telefonálna. Anyával nem olyan egyszerű megértetni, hogy egy fiatal lány manapság egész bátran elmehet barát-nőivel és a fiúkkal szilveszterezni...

Az ajtó nyílik, Anikó feltekint a könyvből. — Jóestét adjon Isten — mondja az öregúr, aki belép.

— Jó estét, mivel szolgálhatok? — Anikó hangja közönyös, gépies.

— Ez itt, kérem, özvegy Mártonné boltja?

— Édesanyámat tetszik keresni?

— Nem én kérem, nekem csak itt találkoznom kell valakivel, ha megengedné, kedves, leülnék és megvárnám.

— Tessék.

Anikó hangja nem volt éppen barátságos, amint ezt mondta, dehát érthető is. Egész délután hiába ült itt a boltban, nem jött senki, most pedig, amikor Dodót várja, jön ez az öregúr.

Az öregúr kigombolja rövid, prêmes bekecsét, leül, körülnézeget, aztán tiszteletlenül megkérdi: rágyújthat-e. Anikó csak bólint egyet röviden.

— Kisasszonykám az özvegy Mártonné lánya?

— Az vagyok, — Anikó csöndeset sóhajt és leteszi a könyvet, sejtette, hogy az öreg előbb-több társalogni kezd...

De micsoda kedves öreg bácsi ez! — Anikó ingerültsége egyszerre följeng, amint az idegen öregembert kicsit szemügyre veszi.

— A bácsi vidéki? — kérdi megenyhült hangon Anikó.

— Ejnye be jól esik, hogy bácsinak szólít, lelkem, nem pedig úgy, hogy „uraságod”, mint itt Pesten szokás. Nálunk, Erdélyben...

— Erdélyinek tetszik lenni? — Anikó szeme felcsillan.

— Hát most már tetszik, de huszonkét évig bizony nem tetszett.

— Mink is erdélyiek vagyunk — mondja Anikó.

Az öregúr szemében valami sürgető kíváncsiság rebben, de nem szól.

— Én magam még sohasem voltam Erdélyben — kezdi lassan, vontatottan a fiatal lány. — Mert az úgy vol, tetszik tudni, hogy anya beleszeretett egy fiatalemberbe, szegény újságíró volt Kolozsvárott és öregapám hallani sem akart a házasságukról.

— Ejnye, — ingatja fejét az öregúr — nyilván afféle komisz, önző vénember...

— Én is azt hiszem, — sóhajt Anikó — de anya azt mondja: az öregúr csak jót akart, mert anyámat a gazdag szomszéd birtokos kérte... és hát a nagyapám önféjű, konok ember, igaz, hogy anyám is olyan, egészen az apja lánya... elég az hozzá, hogy titokban megesküdött apámmal, Pestre jöttek...

— Aztán?... — sürgeti az öregúr és sürű füstgolyókat fúj maga elé.

— Aztán?... Anyám az öregúr bocsánatát kérte, levélben, de ő nem is válaszolt. Anyám sem ír neki többé, azt sem tudjuk, él-e még az öreg... Pedig bizonyúan nehéz időkét éltünk át, apám meghalt fiatalon, ... itt állunk, idegenben, minden nélkül, de anyám nemcsak büszke, hanem

okos is, ügyes, erélyes... szegény jó apa után nagy könyvtár maradt... egyéb sem... megcsinálta hát belőle anya ezt a kölcsönkönyvtárat...

Az öregúr megint körülnéz, aztán keményen, haragosan mondja:

— Gonosz egy vénember lehet a magácska öregapja, én csak amondó vagyok... Ilyen kis unokája van és ő meg tud lenni nélküle odalenn, messze, egyedül...

Anikó szívén fájó vágyódás árad el.

— Istenem, ha az én öregapám olyan volna, mint... mondjuk... a bácsi... Mennyit ábrándoztam arról a szép öreg házról, arról a nagy, lombos, virágos kert-ről... Anya sokat mesélt róla... Dehát én oda nem mehetek soha, ... talán már idegeneké is... pedig mennyivel szebb volna, mint itt Pesten élni, örökké gondokban, állandó nyugtalanságban...

Kis könnyecseptet töröl le szeméről Anikó, aztán mosolyogva mondja:

— ...csipi a füst a szememet...

Valaki berobban az ajtón, jóképű fiú.

— Na, megyünk, keziccsókolom?

— Jó estét, Dodó, már nagyon vártam.

Dehát anya még nincs itthon, meg kell vele beszélnem előbb...

— Jaj Istenem! — a fiú hangja kissé türelmetlen, ideges. — Micsoda megbeszéltuválón van azon, hogy Szilveszterkor táncolni menjünk valahova?

Orájára néz:

— Nemsokára hat óra... Még haza kell mennem átöltözni... Gitta is, Sári is azt akarja, hogy értük menjek, strapas egy dollog ez Ancika... Egyszóval?

— Nem tudom, Dodó, — Anikó hangja zavart, bizonytalan — nem hívhatna fel egy óra múlva?

— Felhívom — mondja a fiú és elviharzik. — Keziccsókolom. — Az öregúr felpillant az újságból és a fejét csóválja:

— Milyen idegesek ezek a pestiek! Talán az udvarlója ez a fiatalember?

— Dehogyan udvarlóm, bácsi. Nincs nekem komoly udvarlóm, nem is ilyennek képzel-ném. Ez csak épp... hogy is mondjam?... egy fiú. Néha táncolni megyünk.

— És hát férjhezmenni nem szeretne, kislánynom?

— Férjhezmenni... Istenem... Szeretnék elmenni innen a nagyvárosból... Egy kis házra gondolok mindig, nagy kert közepén... ahol békesség volna és csönd... És nem volna házbér elsején és villany-számla és részletfizetés. Ahol nem kellene hallanom, hogy sóhajt és fergolódik ágyában anyám, amikor azt hiszi, én már alszom... És ha volna valaki, aki szeret ésakit én is szeretnék... És tetszik tudni, bácsi, én úgy imádom a kislgyerekeket... Dehát...

— Dehát? — mondja az öregúr és kezét Anikó kezére teszi.

— Nem fogok én soha férjhezmenni...

A templom toronyórája hatot üt. Anikó feláll, hogy bezárja a boltot, de ebben a pillanatban belép az ajtón anya, hajszoltan, sietősen, idegesen, mint mindig. Szinte liheg, amint azt mondja: szeruusz kislánynom, úgy rohantam, hogy zárás előtt hazaeérjek... — és szinte leesik az egyik székre.

Az öregúr feláll, Anikó nem tudja, hogyan mutassa be.

Anyá csak ekkor veszi észre az idegent. Felnéz rá, szeme tágranyilik, felemelkedik a székről és egy lépést tesz az öregúr felé.

Bűgő, rekedt kiáltás szakad fel anya aj-

Mosolya
eltűnik

a kínzó fejfájás kedvét szegi.

Meglepően rövid idő alatt
enyhíti szorodását és állítja
helyre jó közérzetét a min-
dig megbízható

Pyramidon

fájdalomcsillapító tableta

kán és egyszerre csak odaroskad az öregúr vállára, aki magához öleli, forrón, fájón...

— Édesapám...

— Lánynom...

Anikó csak áll és azt hiszi, álmodik. Úgy érzi, mintha már átélte volna egyszer ugyanazt, ... vagy csak álmodta?... Dehát igaz lehet az, hogy ez a kedves, szép, idegen öregúr az ő konok nagyapja?... És mintha ezt a gondolatát találta volna ki az öregúr, megszólal:

— Eljöttem értetek. Dehát látjátok, ha csak úgy egyszerre, váratlanul állítok be, ez a kislány, az én kis unokám, bizonyára csak azt a komisz vénembert látja bennem, aki voltam... De így... látod... máris megszerett engem az én kis unokám, hiszen azt mondta, olyan nagyapát szeretne, amilyen én vagyok...

Anikó az öregúr karjába fut, Anya felszeríti könnyeit és sír, nevető, édesen szemrehányó hangon duruzsolja az öregúrjülebe:

— Vén góbé... édes, kedves vén góbé... És újra és újra megedrednek a könnyei.

Lányok nevelése — régen

„A Szende Leányzó Illemtaná“ -nak nevezik azt a száz év előtti könyvecskét, amely nemrég kezünkbe került.

Kevés mulatságosabb, üdítőbb olvasmány képzelhető e kis könyvnél. Megtudjuk belőle, hogyan kellett a „Szende Leányzónak“ viselkednie otthon és társaságban, férfiakkal és nőkkel. Megtudjuk, hogy, ha bálba ment, lesütött szemmel kellett várnia, míg táncra kéri. Sőt, mikor földreszőgezett szemei már látták, hogy egy pár fényes férficipő megállt előtte, akkor se nézhetett fel azonnal — „mert ez úgy hatna, mintha alig várná, hogy táncba vigyék“ —, lassan emelte fel hát pillait a földről s átnyújtva édesanyjának a virágcsokrot, mely nélkülül nem ment bálba, úgy emelkedett fel helyéről méltóságteljesen s mégis szerényen. „mint a hatyú, ha kibúvik a vízből.“

Megállták-e a temperamentumos magyar kisasszonyok, hogy ragyogó szemüket ily kitartóan szegezzék a földre, nem tudjuk. Könnyebben képzelhető, hogy eleget tettek az illemtan ama kegyetlen törvényének, mely eltiltotta őket az evéstől. Jól nevelt úrileány társaságban *kopltat*. Így akarva jelezni, hogy magasabb régiókban él s nem törődik az élet durva kívánalmaival. Am ez az önmegtartóztatás nem volt akkora áldozat, mint amekkorának látszik. Egyrészt, mert a szende leányzó otthon jól megvacsozított, másrészt, mert a vaspáncéllal, melyet fűzőnek neveztek, nem lehetett tréfalni. A szende leányzó örült, ha lélegzetet tudott venni benne. Dehogys gondolt evésre, ivásra!

Amíg pártában volt, úgy kellett hatnia a lánynak, mintha az álmok régióiban élne, felhőt enne, harmatot inná... de közben tökéletes gazdasszonnyá kellett képződnie, mert akiről elterjedt, hogy nem ismeri a konyhaművészet, a háztartás minden csínját-bínját, arról lemondott a legszerelmesebb magyar gavallér is.

A kis illemtannak az a része, mely a nők háztartási képzettségével foglalkozik, olyan teljesítményeket kíván a nőktől, hogy aligha van olyan mai asszony, aki akár csak a felének is meg tudna felelni.

Annál lehangolóbb a könyvnek az a része, mely a nők iskolázatásáról szól. Brunswick Teréz, a magyar gyerekek örangyala, az első kisdédóvó, a budai „Angyalkert“ megalapítója volt. Műveiben követeli: a nők számára is nyíljanak népiskolák, de hangja elvész a felegetegben, mely 1848 táján végigszántja az országot.

Egyelőre — a XIX. század elején csak az a kevés jómódú asszony tanul olvasni, akinek bonyolult háztartása mellett van ehhez kedve, ideje.

De már az olvasottakról a férfiakkal vitatkozni nem volt tanácsos. Mert ha híre járt, hogy az asszonyság „tudákos“, mindenki kinevette.

S mégis akadtak remek asszonyok, akik rendületlenül olvastak, tanultak tovább s ez azért tiszteletreméltóbb, mint tíz mai doktorátus, mert tudásszomjáért a szegény régi nőnek még a gúnyt is váltania kellett.

*
S ez nemesak nálunk volt így, hanem Angliában is. Ekkor írta meg nagy művét a gyermek neveléséről Miss Edgworth, a

legelőkelőbb angol lányintézet igazgató-nője, aki elsőnek követelt a nők számára kötelező iskoláztatást „legalább tizenkétéves korukig“. De süket fülekre talált. Egy nőnek kellett a trónra kerülnie, a gyengéd, okos Viktóriának, hogy komoly iramot vegyen a nők iskoláztatása. Ebben nagyrésze volt a királynő nevelőnőjének, egy német bárónőnek, kinek hazájában a nők Európa legműveltebb asszonyai közé tartoztak. Amde nem azért, mert a kis német államocskákban kötelező volt a leányok taníttatása, hanem azért, mert a kis királyságok, nagyhercegségek és hercegségek vidéki székelyein csendesebb sodra volt az életnek. A német nők azonban elmerültek az új könyvekben és a régiekben is. Aki Goethe körében mozgott Weimarban, vagy Schiller körében Jénában, aki a romantikus költők muzsája akart lenni, mint Karoline von Schlegel, mint Darnhagen asszony, mint Ulrike von Lewetow, annak alaposan kellett ismernie nemcsak a német és francia klasszikusokat, hanem a görögöket, a rómaiakat is. S a német asszony, kinek az olvasáson kívül legfőbb szórakozása a gyermeknevelés volt, nem nyugodott, míg leányát nem tanította meg mindarra, amit maga tudott s ha a leány kedvet mutatott, bevezette a fizika, a matematika titkaiba is. Persze, mindez csak a kiváltságosakra vonatkozik. A szegények iskolázatásáról a német kis- és nagyhercegek époly kevésé gondoskodtak.

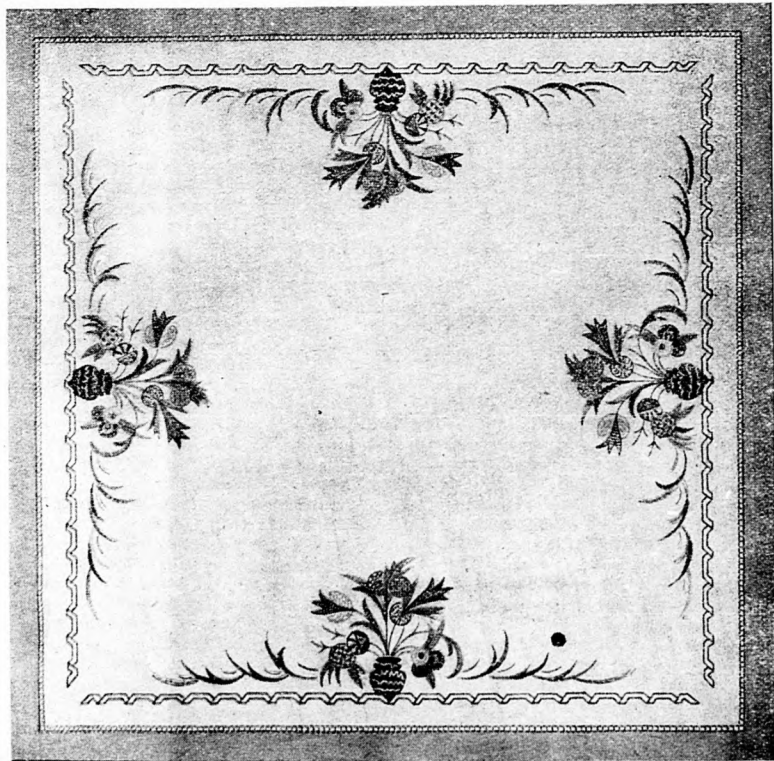
De miért csodálkozunk ezen, mikor Franciaországban, a ragyogóan szellemes nők hazájában, a nagy forradalomnak kellett jönnie — sőt már majdnem lezajlania ahhoz, hogy az Autun püspökéből, az Egyház szolgáiból forradalmárrá vált Talleyrandnak eszébe jusssanak a nők, akik körül oly sokat legyeskedett XVI. Lajos udvaránál. Nagyjelentőségű headványában, melyet a nemzetgyűléshez intézett, azt kívánta, hogy a lányok számára is tegyék kötelezővé a népiskolai oktatást, de gyorsan hozzáfűzi: „kizárólag nyolcéves korukig“ s felhívja a szülöket, hogy a „kiművelt“ kislányok oktatásáról maguk gondoskodjanak tovább.

Igy nézett szembe Franciaország a régi idők legműveltebb asszonyainak hazája a XIX. századdal.

Ez azért is különös, mert épp Franciaország szülte a legkiválóbb pedagógusnőket. Sajnos, ezek a kitűnő asszonyok is ugyanabba a hibába estek, mint honfitársaik: csakis a sors kegyeltjeire, a nemesek, az udvaroncok gyerekeire gondoltak. Main-tenon asszony, XIV. Lajos király okos barát-nője, a vagyontalan nemesi kisasszonyok számára megalapította az első világi internátus-iskolát.

Az iskolát — ó XVII. század morálja! — a király barát-nője maga igazgatta. Maga állította össze a tantervet.

Nagy szó volt ez a XVII. században, mikor nemhogy a nevelőket, hanem az anyákat is példátlan hiúság töltötte el. A Zrinyi Ilonák kivételek voltak, mert hiszen Zrinyi Ilona nemcsak a kurucok veszélyeztetett ügye élén állta meg helyét, hanem úgy nevelte lányát, Juliannát és fiát, Rákóczi Ferencet is, hogy mikor

Díszterítő. Lenvászonból készítjük 100×100 cm méretben. Előrajzolva P 9.—. Kidolgozásához 10 deka gyöngyfonál, élénk szép színekben P 4.—. Szűrtsablonya P 1.50. Szélét pikózással készítjük. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-körút 6.

a gyerekeket elszakították tőle, szívükben tovább élt a haza szeretete. Ilyen nevelésben persze csak azok részesültek, kiket a szülők személyesen neveltek. De ez ritka dolog volt főúri körökben, ahol a szülők zárdába dugták leányaikat, vagy valamely elszegényedett nemes-hölgy felügyelete alatt vidéki kastélyaikban nevelték őket.

XV. Lajos király, aki pedig jó apa volt, tíz évig nem látta leányait, akik zárdában nevelkedtek. Mikor végre meglátogatta őket, nem tudta, melyik Victoire, melyik Louise, melyik Adelaide.

E királykisasszonyok közül többen nem mentek férjhez. Atyjuk árnyékában unatkoztak s mert egyiküknek se volt erős oldala az olvasás, felolvasónőt szerződtek. Ez a Campan asszony művelt, eszes nő volt s mialatt a könyvből nézett, meglátott sokmindent. Állatta kora nevelésének rettenetes hibáit s szabad óráiban megírta, mire kellene a lányokat taníttatni. Belélatott a szegényember gondjába is. A forradalom alatt — az mentette meg életét, hogy lelkes könyvet írt a nép leányainak neveléséről. Felvilágosult, kitűnő könyv volt ez. Napoleon is ismerte. Joggal képzelhette hát Madame Campan, hogy az első császárság alatt megvalósulnak majd a könyvből ajánlott reformok. De tévedett. Bonaparte tábornok nem azért küldte nővéreit Campan asszony intézetébe, mert fel akarta lendíteni a nőnevelést, hanem azon egyszerű okból, mert a Bonaparte-kisasszonyok még nem tudtak írni. Nagynehezen sajátították el a betűvetést. De mert egyikük: a későbbi Borghese Pauline hercegnő, másikuk: a nápolyi királyné, nem igen gyakorolták az írást, el is felejtették. Csak Eliza, Toscana uralkodónője tartott igényt arra, hogy intellektuellen nézzék. Udvara színelőadásain zenélt, szavalt, énekelt, de ha valamely törvény fogalmazására került a sor, azzal vonta ki magát az írás alá, hogy fáj az ujjja. Az egész Bonaparte-családban csak Hortense, hollandi királynő, Napoleon mostohalánya volt mai értelemben vett művelt nő. Bár Napoleon nagyon szerette, az ő kedvéért sem volt hajlandó igazi reformokkal gazdagítani a nőnevelés szegény ügyét.

— A nő maradjon nő! — mondta. — Ne igyekezzék a férfiakkal versenyezni, mert erre ügyse képes.

Vajjon mit szólna a császár, ha a túlvilágra megüzennék neki, hogy Curie asszony, a híres Walewszka grófné, honfitársa, felvette a versenyt a férfiakkal és győzött?!
Bácskai Magda

Lázadó tárgyak

Olykor megmozdulnak a tárgyak, asztalok, székek, szekrények, ágyak. S ha felnyögnek éjjel: kint szél hajlítja az ágat.

Megúnták már a sorsot,

mit asztalos ácsolt, vasúntó öntött, fazekas égetett.

A fűmát, türelmet, rendet, — és haza vágnak.

És nemesek ők:

a pálma Afrikába,

a selyemkendő a fába,

és prémeink egy élő, lüktető,

vádáltszemű, félt éjszakába.

Virágosok a tölgybe,

és porcellán és rézkilincs,

és vaskályha és ezüsttál

vissza, vissza a földbe.

Károlyi Amy

A KOLDUS

Tang Fo befejezte reggeliét. Evés-ivás terén Tang Fo szinte példás módon teljesítette kötelességét, mint Kína császára. De volt azért még más jó tulajdonsága is. Számátlan étkezése közben igazságosnak és nagylelkűnek mutatkozott.

Tang Fo például így szólt azon a napon, amikor már szinte befejezte a reggeliét — finoman vagdalt békányelvet és becsindált szöcskét találtak — azt mondta tehát és egy nagyot sóhajtott:

— Ez a sok pompás étel nekem még jóval jobban esnék, ha bizonyos lehetnék benne, hogy alattaivóim is ezt eszik.

És mert nagyon meg volt elégedve önmagával, amiért kifejezést adott egy olyan szép gondolatnak, tapsolt:

— Adjanak még egy keveset ebből a kitűnő szöcskekompóiból!

Nagy volt a meleg, az ablak nyitva állt és ebben a pillanatban a nyitott ablakon egy igen szánalmas vinnyogás ütötte meg Tang Fo fülét.

A császár gyorsan felfalta a kompóitját és megparancsolta az Első Miniszternek, állapítsa meg, hogy ez a panasz honnan ered. Az Első Miniszter kidugta fejét az ablakon, mely a palota terére nyílt, azután így szólt:

— Egy koldus az, felség...
— Koldus? Adjon neki egy aranyat!

Az Első Miniszter ledobta a koldusnak egy aranyat, de ez csak még jobban nyögött.

— De ügvetlen vagy! — szólt rá Tang Fo. — Bizonyosra veszem, hogy az aranyat hozzávágtd annak a szegény embernek a fejéhez. Igaz-e?

Amikor a koldus megpillantotta az ablakban újra az Első Minisztert, sírva fakadt:

— Nagyon is kegyes vagy, kegyelmes uram! De hová tegem ezt az aranyat, amikor nemcsak hogy zsebem nincsen a ruhámon, de még ruhám sincsen?

Amikor az Első Miniszter átadta a királynak a koldus választát, Tang Fo felkiáltott:

— Szegény ember! Belebetegszik, ha meztelenül teszi ki magát a nap sugarainak! Az esőről már nem is szólok. Dobd csak le neki a ruhádat!

Az Első Miniszter ledobta a koldusnak a ruháját — csodaszép violaszín selyemből készült, aranyszállal sárkányt, napkorongot, virágokat és még sok más szép dolgot hímeztek volt rá.

— Oh, nagy uram! Jöndulata igazán határtalan!... Utódaí áldottak lesznek ötvendíziglen... de inkább leharapom a nyelvemet, semhogy magamra, porlepett testemre öltsem ezt a csodaszép díszes köntöst.

Miután Tang Fo meghallotta ezt a beszédét, imígyen szólt Első Miniszteréhez: — Ennek az embernek igaz van. Vezetd be a lakosztályodba és parancsold meg, hogy készítsenek neki fürdőt.

Felkísérték a koldust az Első Miniszter fürdőhelyiségébe, ahol megmosták, megfürdették és telehintették jószagú esszenciákkal. Azután ráadták a szép öltözetet, úgy illett rá, mintha ráöntötték volna — időközben néhány apró változtatást végeztek rajta. Amikor a koldus meglátta magát a pompás ruhában, nagyot sóhajtott és sírva rogyott a földre.

— Miért bánkódoz ennyire? — kérdezte Tang Fo, aki nem tartotta császári méltóságán alulinak és személyesen győződtet volna meg róla, vajjon megfelelő-e és hogyan teljesítik parancsait.

— A fürdő teljesen kiváta a gyomro-

mat. Már azelőtt is elég üres volt, hiszen egy hete már, hogy nem ettem.

— Tálaltass ennek a szerencsétlennek! — parancsolta Tang Fo.

Sok tápláló és kitűnő ételt tálaltak a koldusnak — csak szöcskebefőttet nem, mert ebből a császárnem hagyott meg semmit. Amíg a koldus evett, bájos táncosnők keringtek körülötte. Finom halk muzsika hangjaira keringtek — és a zene tette-e, vagy talán a bőséges ebéd? — a koldus mindenesetre elaludt. Amíg aludt, a táncosnők hűvös levegőt legyeztek feléje és elkergették közeléből a legyeket.

Igy aludt a koldus három nap és három éjjel... de amikor fölbredt, szívfehér ajveizékelésben tört ki.

— Mi az, ami téged ennyire elszomorít? — kérdezte Tang Fo megrendülten.

— Oh, főltség, mit tettél velem?! — kiáltott fel a koldus. — Megengedted, hogy megismerjek el se monható élvezeteket. Most pedig megint csak éhezve, koldulva kell tovább tengetnem az életemet... és amikor ezt a palotát elhagynom, az életem még sokkal elviselhetetlenebb lesz számomra, mint amilyen eddig volt!

A császár keményen gondolkozott. Azután így szólt a koldushoz:

— Igazad van. Helyre kell hoznom a hibámat. Akarsz-e az Első Miniszterem lenni?

— Nem meretelek téged erre megkérni, — felelte a koldus szerényen.

Tang Fo erre elküldte Első Miniszterét. Helyét a koldus foglalta el.

Alig lépett hivatalába, megparancsolta, hogy az ablakot, mely a palota terére szolgál, falazzák be.

Erdélyi stílusú estélyruha, írásos hímezzel

Kalandom Ausztráliával

Vidám beszámoló
egy házaspár
expedíciójáról

II. FEJEZET

Yarra:
D Keömley völgye

János hat napi szaladgálás után sem talált állást. Eleinte, mint vegyészmező, laboratóriumi működésről álmodozott, de most már beállt volna vízhozónak is, csakhogy ilyen munka sem akadt.

Persze mindezt a tengerbehullt ajánlóleveleknek tulajdonította és ezért reggel, délután és este, súlyos szemrehányásokkal illetett.

Egyoldalú vitákat folytatott, mert én a gyümöleskürától annyira elerőtlenedtem, hogy válaszolni se igen tudtam. Veszekedés helyett, folyton evésen járt az eszem.

— Olyan lakást vegyünk — javasoltam egyik este, éhségtől szikrázó szemekkel, — ahol konyha is van.

János meghökent. (Odahaza ugyanis, mint szakácsművész, kedvence témája voltam a családi humoristáknak!)

— Miért? Te akarsz főzni?

— Igen! — feleltem ködös tekintettel nézve a jövő elébe...

Mrs. Covetous rosszaló csodálkozással vette tudomásul felmondásunkat.

János érthetetlen tapintatból azt mondta, hogy más városba megyünk. Nem tudom, mit kélt azon a sárkányon?! Annnyira bosszantott ez az okatlan udvariaskodás, hogy ott helyben lelepleztem Jánost és megmondtam, hogy más városról szó sincs, azért megyünk el, mert pocék cüteleket adott s mert nem óhajtok dupla költségen éhenhalni.

Ezekután elvonulánk a „Sweet Home”-ból fölöttébb diestelen volt.

Új lakásunk, úgynevezett „flat” (bútorozott lakrés) volt, mely csinosan berendezett szobából, fürdőszobából, teljesen felszerelt konyhából állt. Ehhez még egy kicsi erkély is járult, na és — last but not least — egy örjítően bőbeszédű háziasszony.

Választásunkkal meg voltunk elégedve. A ház kitűnő helyen feküdt, a Yarra nevű folyó mellett, gyönyörű, pálmától szegélyezett sétány közelében és ami a fő, nem volt drága.

A fecsegő háziasszonyt egyszerűen ingyenes angol nyelvoktatásnak tekintettük. Ez János ötlete volt, aki csodálatosan értett az övngasztalshoz.

Alighogy beköltöztünk, kiderült, hogy János ezt az otthont is csak afféle golyafészeknek tekintte, mert rögtön szárnyrakelt.

Engem egyelőre a háztartás bilineselt le. A főzési akciót megindítottam.

Elementem és vettem egy szép, kövér tyúkot nyersállapotban és mindent, ami egy ilyen állapotban elkészítéséhez szükséges. Ezenkívül vettem egy csomó rögtön chető ételt és mialatt a baromfi feldolgozásán töprengtem, megettem egy negyedkiló prágai sonkát, három tojásból rántottát, négy zsemlyét és egy gyermekfej nagyságú őszibaracokot.

Ezekután úgy éreztem, hogy nekem ebben

az életben többé étel nem kell, minék következében méla undorral fogtam hozzá a tyúk holttestének kezeléséhez.

János váratlanul korán jött haza és épp akkor nyitott rám, amikor az állat sárgás testét beszappanoztam.

— Mit csinálsz? — hüledezett.

— Ezek a hanyag alakok nem tisztították meg rendszeren ezt a dögöt. Tele van tollgyökerekkel és most kénytelen vagyok megberetválni.

— Mit?... A tyúkot megberetválni az én zsilitemmel? Megörültél?

— Hadd csak, — legyintettem — ez ügyis egyedül neked készül; én nem eszem...

János idegesen rámszólt, hogy azonnal mossam le a tyúkról a szappant és hagyjam az egész főzést, mert rögtön el kell mennünk.

— Hová? — kérdeztem lesujtva, miután úgy éreztem magam, mintha egy téglákkal megrakott teherautó feküdne a gyomromban.

— Ne sokat kérdezz, öltözz gyorsan; majd aztán elmondom... Állást szereztem neked!

— Nekem?

Ez is jól csinálja! Egész nap munka után talpal és a végén mást küld dolgozni.

— Miféle állást? — érdeklődtem fejtegetve utcai ruhámba.

— A „Last Fashion”-nél!... Csak igyekezz, nehogy elkéssünk.

— Dehát mit kell ott csinálnom?

— Divathemutató lesz és manökeneket veszek fel.

— Ezt meg honnan tudod?...

Azt mondta, hogy valami bécsi származású emberrel ismerkedett meg, aki a „Last Fashion”-áruházban olyan helyettesigazgató-féle és az figyelmeztette. Ez a bécsi ember ugyanis a magyarokat amolyan féltetvéreknek tekintti (biztosan sose politizált!) és szívesen segíti őket, ha alkalma van rá.

— Indulhatunk — mondtam útrákészen. János tetőtől-talpig végigmustrált, aztán felrakott még egy kevés rúzszt az arcomra. Úgy találta, hogy szokatlanul sápadt vagyok.

— Az a fő, — figyelmeztetett útközben — hogy mosolygój és kedves légy!... Különösen Miss Chaple-hez legyél barátságos, mert tőle függ minden.

— Hát az a ki?

János elpirult és zavartan köhintett. Ejha, — gondoltam felháborodva — még a végén kiszül, hogy férjem holmi démon karmaiba került. — Eszembe jutottak az áruházbeli szépségek és ettől egész melegen lett. — Miért is ne? — folytattam a gyanakvást — János felületes szemlélődés mellett egyenesen szép férfinék nevezhető. Igaz, hogy a szeméi kicsinyek, de viszont gyönyörű hullámos haja van, szépen ívelt szája, remek fogai és egészben véve mutató jelenség.

— Miss Chaple, — magyarázta János, — a

női ruhaosztály direktorisa... Mr. Hahne felvitt hozzá és beajánlott. Hahne, ez a bécsi féltetvérv lesz, — gondoltam, de nem érdeklődtem.

A szóbanforgó női ruhaosztály közel volt az Üristenhez.

A lift ablakán át egymásután tünedeztek az emeletek, míg végre megérkeztünk. Ez egy külön kín lesz ide felrepülni, mikor olyan betegesen irtózom a felvonás utazásuktól. A terепet már előre megdolgoztatták, mert Miss Chaple, egy ragyogóan szép, párdüctermű nő, szó nélkül felvett, noha egy fél mosolyt sem vesztegettem rá. — Hat fontot kap egy hétre, darling — mondta, leereszkedő jóindulattal, amitől a jobb tenyerem hirtelen viszketni kezdett, mintha parazsat szorongattam volna benne. — Holnap reggel kilenc órára jöjjön be. Holnap ugyanis megkezdjük a próbákat. Természetesen, ez már munkanuapnak számít.

Hat font egész csinos kis összeg! Nálunk ezt huszonötévi szolgálat után szokták elérni az emberek...

János minden egyes mondatot lefordított és úgy magyarázott nekem, mintha leg-alábbis hülye gyerek lettem volna. Impo-nálni akar a nőnek, — dühöngtem. És mikor Miss Chaple meghívta a bemutatóra, szinte elolvadt a megstiztetetéstől.

Hogyisne, kellemes szórakozás, ezenkívül heti százhusz shilling, amiért más gürcöl, kell-e ennél edesebb dolog a világon?

Ettől a nőtől is édes ötlet, hogy meghívja a férjemet nézőközönségnek, amikor én osztálytanácsosi fizetésemért élő ruhafogast alakítok!

Ránéztem Jánosra. Na, ez mindennap itt fog ülni. Hiszen majd felfalja ezt az oliv-zöldruhás nőszemélyt a szemével!

— Alors, chère mademoiselle Chaple, je viendrai demain! — mondtam affektáltan ropogtatva az „r”-betűket és akarattal fordítottam franciára a beszédet, hogy „Miss Párdüct” leszállítsam néhány percre képzelt trónjáról. Nagyönis jól sejtettem, hogy egy kukkot sem tud a gallok nyelvén.

— I don't understand you! — szabadkozott a ruházati alkirálynő, kínos mosoly-lal, ami többet ért számomra heti húsz fontnál is.

— Fordíts, te híres tolmács — sziszegtem János felé. — Most miért fagyál be, mi? Nem hallod, hogy megkenni se tud más-képp, mint angolul?... Hazafelé menet szóltanul lépkedtünk egymás mellett.

Éjjel, álmatlanul forgolódtam ágyamon. ...Manöken lettem! Ruhákat fogok bemutatni idegen embereknek!... Édes Istenem, miért is engedted, hogy ide kijöjjenek? Miért nem bocsátottál rám valami betegséget, mielőtt erre az átkozott útra keltem? Miért is hagytam el családomat s mindazokat, akik szeretnek és jók hozzám — buggyant ki a könny a szememből. — Mos itt vagyok messze idegenben és még csak panaszkodni sem tudok, mert nincs kiük!... És Jánosnak idegen nők tetszenek! Milyen förtelmes az élet!

Halkan sirtam egy sort és ettől megnyugodtam. János mélyen aludt és hangosan horkolt. Kint már derengett a hajnal, mikor végre elnyomott az álom. Reggel fél-nyolekor jöttem bele csak az alvába.

Az ébresztőóra undok berregését halk légy-zümmögésnek véltem s bár utálok a legyeket, úgy aludtam tovább, mint aki sose kíván többé felébredni.

János rém meghatódott, hogy „dolgozó nő” lett belőlem. A heti százhusz shilling erősen csillapította nagyfokú idegességét. Szokatlanul gyöngéden zavart ki ágyamból.

(Folytatjuk)

HÁZTARTÁS

Borleves. 7 deci jó fehér bort 2 deci vízzel, pár kanál cukorral, néhány darab fahéjjal, citromhéjjal fél óráig főzzük. Tálalás előtt átszűrjük. Porcellán tálba 5 tojás sárgáját, 2 kanál édes tejszínt, vagy tejet elkeverünk, lassan ráöntjük a forró bort. Kockára vagdalt zsemlyét adunk hozzá.

Ramstek-szelet tejeles lével. A hússzeleteket lefejtjük a csontról, vékonyra kiverjük és besózzuk. Lábosba adunk jó kanál zsírt, rá egy sor húst csőrkegombával meghintjük s addig ismételtük ebben a sorrendben, míg a hús elfogy. Fedő alatt puhára pároljuk. Tálalás előtt egy deci tejfellel és kevés paprikával ízesítjük.

Csirke-töltelék. Negyed kiló borjúhúst egy kisebb libamájjal megaurálunka. Kevés szalonnát apró kockákra vágva, darálva, egy nagyobb gombát szeletekre vágva, kevés hagymával és zöldpetrezselyemmel megpárolunk. Hidegen a húshoz keverjük és egy egész tojással és egy sárgájával jól összegyúrjuk és megtöltjük vele a csirkét.

Harcsa tejfőllel. A harcsát tisztítás után keresztbe felszeljük, megsózzuk, kevés lisztel meghintjük és forró zsírban kisütjük. A zsírból áttesszük egy másik edénybe, kaprit szórunk rá, savanyú tejfőllel leöntjük és felforraljuk. Tálaláskor levét ráöntjük.

Salonnás káposzta. A salonnát apró kockákra vágjuk, megpirítjuk, a metélt, beszótt káposztát kicsavarjuk és a salonnás zsírban kevés ecettel pároljuk, borsal meghintjük. Ha puha, tejfellel leöntjük és jól összekavarjuk. Sült sertés-hússzeletekkel rakjuk körül.

Finom kocsonya. Kocsonyát készítünk. Kevés levét elveszünk és alkörmössel pirosva festjük, a formába öntjük s megfagyasztyjuk. Ezután szeletekre vágott sült-pulyka mellchúsát rakunk rá, leöntjük fehér kocsonyával és hagyjuk megkocsonyásodni. Erre tegyünk egy sor szeletekre vágott uborkát, egy sor nyelvet és libamájat, ismét öntsünk rá kocsonyalevet. A fentiek szerint addig ismételtjük, míg a forma megtelik és megfagyasztyjuk. Tálalás előtt egy percre forró vízbe mártjuk a formát és azután tálra kiborítjuk. Ízlés szerint díszítjük.

Tésztareceptek

Sonkás szarvas. 19 dkg vaj, 25 dkg liszt, kevés só, 2 kanál tejfel. Késsel összedolgozzuk, félóránként hajtogatjuk, mint a vajas tésztát. Végül kinyújtjuk, középnagyságú pogácsaszaggatóval kiszúrjuk, kissé hosszúkká nyújtjuk, finomra vágott, vagy darált sonkát kevés tejfellel elkeverünk, megtöltjük vele és hengeralakra göngyöljük, világosra sütjük.

Mézespogácsa. ½ kiló sima lisztet, 25 dkg forró mézet a lisztel összekeverünk 8 dkg vajjal, 12 dkg cukorral, 2½ tojással, kevés fahéjjal, citromhajat, 1 kanál

szódabikarbónával összedolgozzuk. Kinyújtjuk, pogácsaformával kiszaggatjuk, forró sütőben 6 percig sütjük.

Csokoládétorta. 3 dkg vaját 8 dkg cukorral habosra keverünk, egyenként hozzáadunk 4 tojás sárgáját, 2 szelet puhított csokoládét, 3 tojás fehérje kemény habját és 2 dkg lisztet. Gyöngye tűz mellett sütjük.

Vaníliás koszorúk. 25 dkg vajat, 35 dkg lisztel a gvürótáblán késsel addig dolgozzunk, míg összeáll, 12 dkg porcukrot apránként hozzáadunk. Ha összeáll a tészta, szítán áttört 4 főtt tojás sárgáját gvürunk bele Kinyújtjuk, fánkuszúróval kiszaggatjuk, közepét gyűszűvel kiszúrjuk, tojással megkenjük és vaníliás, cukrozott mandulába mártjuk, világosra sütjük. Ha kihűlt, ízzel kettőt összeragasztunk.

Ella torta. Hét tojás sárgája, 7 kanál porcukor, 10 dkg puhított csokoládé, 20 dkg darált dió és a 7 tojás kemény habja. A tojások sárgáját a cukorral habosra jól elkeverjük s azután a többi anyagot apránként hozzáadjuk. Kikent formában lassan sütjük.

Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötőkészülék. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet maának pullovert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P 35.— Kérje 13. ismertetőt. **Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. felelelet 3.**

Sült tejfőlösmetél. ¼ kiló lisztből tésztát gyúrunk, kinyújtjuk és vékony metélre vágjuk, sósvízben kifőzzük s azután hideg vízbe öntjük. Ezalatt 3 tojás sárgáját, egy darab vajjal és 2 deci tejfellel elkeverünk. Ebbe belerakjuk a lecsurgatott és kihűlt metételt, valamint a tojások kemény habját, ízlés szerinti cukorral összevegyítjük és kikent formában sütőben megsütjük.

Túrógombóc. Háromnegyed kiló friss tehéntúrót átpasztyorozunk, ¼ kiló lisztet, ¼ kiló zsemlyemorzsat, 3 egész tojást, tetszés szerinti sót jól összegyúrunk, gombócokat formálunk s tálalás előtt pár perccel forró vízben kifőzzük, bő zsírban pirított zsemlyemorzsaiba beleforgatjuk. Lehet fahéjas cukorporral behinteni.

Máktorta. Öt tojás sárgáját 20 dkg cukorral jól elkevarunk, adunk hozzá 22 dkg darált mákot, 1 evőkanál mézet, 1 evőkanál elvasztott vajat, 6 dkg tisztított és hosszúkká vágott mandulát, 6 dkg mazsolát és 5 tojás kemény habját. Kikent tortaformában lassan sütjük.

Gesztenyefelület. 1 kiló gesztenyét megfőzünk, szítán áttörjük, 10 dkg vajat, 10 dkg cukorral, 4 kanál citromlével, csipetnyi sóval, 5 tojás sárgájával keverjük össze, adjuk hozzá 5 tojás kemény habját, öntsük vajjal kikent, tűzálló tálba és 25 percig forró sütőben pirítsuk meg.

Leveles töpörtyűspogácsa. Nem egészen egy liter lisztet, 2 tojás sárgáját, kevés vízben feloldott 2 deka élesztőt és 2 kockacukrot, kevés sót és egy deci tejfőt rétesészta keménységűre összegyúrunk, jól eldolgozzuk és pihenni hagy-

Neokratin fájdalomcsillapító por oslyában. Gyorsan megszünteti a fájdalmakat és fejfájást. 1-2 adag elegendő. Vízzel könnyen bevehető. Eredeti csomagolású dobozokban 8 adag ára P 1.50, 3 adag 60 f., 1 adag 24 fill. Csak gyógyszerárban kapható.

duk. Ezalatt ¼ kiló töpörtyűt finomra megdarálunk, 3 részre osztjuk. A tésztát félóránként kinyújtjuk, a töpörtyű egy részét meleg késsel rákenjük. Mentől többször hajtogatjuk, annál levelesebb lesz a tészta. Utoljára kivágjuk, tojás sárgájával bekenjük és megsütjük.

Izletes almáslépeny. 2-3 főtt, passzírozott burgonyát, ½ kiló lisztel elkeverve, tálba tesszük, 2 deka élesztőt langyos tejben megkelesztve a liszthez adunk, valamint egy kanál cukrot és kevés sót is. Langyos tejfel rétesészta keménységűre gyorsan és hólyagosra dagasztjuk, betakarva kelni hagyjuk. A tésztát azután táblán nyújtófával kisodorjuk, faryos zsírral vékonyan megkenjük s összegöngyöltük szorosan, összehajtogatjuk és betakarjuk. Félóra múlva kisodorjuk, tepsibe tesszük, almával töltjük, ráborítjuk a tészta másik részét. Ha jól megkelt, megsütjük, megcukrozzuk és melegen tálaljuk.

Az összes szépség hibát megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású széplőtiszteszerek. Vidékre postai szétküldés.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

É T R E N D

1941 JANUÁR 1-TŐL JANUÁR 10-IG

- SZERDA.** Ebéd: gulyásleves, daramorzsa. **Vasor:** kocsonya ecetesormával, sajt, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: sárgarépaleves, töltött káposzta, aranygaluska. **Vasora:** kávé, vajkenyér, vegyes kompót.
- PÉNTEK.** Ebéd: halikráléves, túróscesusza, gyümölcs. **Vasora:** gombásfal, apró burgonyagombóc kőrítés, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: burgonyaleves, göngyöltés, babfőzelék, alma pongolyóban. **Vasora:** virsli tormával, sajt, alma.
- VASÁRNAP.** Ebéd: cellerkrémeleves, pulykásalt, francia főzelék, gesztenyekifli. **Vasora:** hideg sült, vegyes saláta, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: paradicsomleves, kelfőzelék, bundakenyér, párolt alma szilvával. **Vasora:** sajtos makaróni, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: tyúkileves daragalsával, főtt hús, pirított tarhonya, uborkamártás, almásrétes. **Vasora:** friss hurka sálve, sült burgonya, káposztasaláta, narancs.
- SZERDA.** Ebéd: kalarábéleves, vagdaltpecsenye, savanyú burgonya főzelék, palacsinta barackkizzel. **Vasora:** libamáj és töpörtyű, hékjába sült burgonya, cékla, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: gombaleves, majoránás mérell. **Vasora:** csirkepörkölt galuskával, uborka, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: petrezselyemleves apró zsemlyegombóccal, kirántott hal, burzonzasaláta, leveles vajkifli. **Vasora:** sajt, vajkenyér, vegyes sajtok, gyümölcs.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Rivaldafény

Irja Mátrai-Betegh Béla

VIGSZINHÁZ: A halál döbbenetes pillanatában, abban a „percben zárt öröklében“, amikor az ember végzetesen egyedül marad, mint egy félelmetes vonaton, amely a száműzetés felé visz, az élet állítólag még egyszer elvonul lezáródó szemünk előtt. Így mondják azok a kevesen, akik visszatértek a halál küszöbéről. Az élet elcikázik a búcsúzó előtt, élesen és hirtelenül, mint a villám és fényével megégyeser, vagy talán először, kíméletlenül megmutakoznak a lélek bűnei és mulasztásai. Drámai pillanat ez, ítéletidő. Vihar, amelyben magányosan kell megállni és nincs előle menekülés. Ezt a drámai pillanatot írja meg *Heltai Jenő* ebben a darabjában, s megmutat egy költőt, aki egész életében megalkudott, pénzért írt, eladta tehetségét s ezenfelül is maradtak még elintézetlen ügyei, mulasztások, hazugságok és csalások bőven. Haladoklása perceiben ezek a rémek tolonganak ágra körül, fojtogatják a pokol vörös képzete, megrendítik indulatok, amelyeket életében eltitkolt és rázzák gyilkos vágyak, amelyeket már nem tudott kielégíteni. De főleg egy gondolat kísérti ezen az éjszakai órák: hivatása, amelyet rosszul és önzően teljesített.

Nem tudja senki, ilyen-e valóban a halál pillanata? Senki nem adott még hírt róla, ilyen-e a búcsú az élettel? Költők dolga, hogy fantáziájuk szárnyain utánajárjanak a dolgoknak és beszámoljanak róla. Híreiket úgy sem lehet ellenőrizni. Egyszer úgy is értesülünk róla valamennyien, úgy van-e, ahogyan ők mondják. Mi is eljutunk ahhoz a pillanathoz, amikor elvillannak előttünk életünk epizódjai, bűnök és erények, a lélek furcsa titkai. Egyikünknek sem ártana néha készülni erre a percre. Talán ilyenkor felkeltetne kicsit az életünk, mint a táj, mikor a mulandó, szeszélyes felhők mögül egyszer-egyszer kibukkan, áradóan és forró arany színekben az örök napkorong. Addig azonban higgyük el, amit poétikusan és bölcsen egy filozófus és költő alkotójátéka a halál pillanatában az életéről elmond.

A *Vigszínház* rendezése nem elég világos ahhoz, hogy eligazítsa a nézőt a halál és az élet útvesztőjében. Nem mondja el, mikor álom ez a játék és mikor ébrenlét, mikor misztikum és mikor realitás. *Somlay Arthur* félelmetesen nagy lenne, ha a szerep váгна művészi egyéniségéhez. Így félárboera eresztett lendülettel felsíktart ér el. *Ajtay Andor* és *Kömvies Sándor* mutatják csak igazán az utat: sejtelmes és mégis valószerű játéka az előadás két legfőbb értéke. De ezáltal is teljes fényében ragyog *Muráti Lili* és *Tolnay Klári* művésze ebben a darabban, amely témájánál és szellemes megírásánál fogva érdekelhet filozófust és szórakozni vágyó nézőt egyaránt.

Hóry László levele

Eckhardt Tiborné is csatlakozott a napokban a dolgozó asszonyok táborához. A kegyelmes asszony betársult egyik legismertebb és legnagyobb belvárosi női ruhaszalomba. A szalomban érdekltséget vállalt egyik fővárosi költő-tiszorné áru kereskedő is. Eckhardt Tiborné kifinomult ízlése bizonyára sok új vevőt szerez a szalonnak.

Angelina Lentini olasz festőművész nő egyike azoknak, akiket valamilyen véletlen folytán megejtett a magyar föld és nép varázsa és annak hatása alól nem tudják magukat többé kivonni. Angelina Lentini szívvel-lélekkel magyarrá vált, sőt magyar férfit választott férjéül is. Jól megtanult magyarul, művészetére is a magyar táj ütött bélyeget. Lentini asszony híres olasz festőcsalád leszármazottja. Dédapjától kezdve ősei mind ismert festőművészek. Apja tanára volt a milánói Festőakadémiának. Angelina Buják községben, mint Glatz Oszkár festőművész vendége ismerkedett meg a festői magyar tájjal, amelyhez azóta hozzáforrott.

A finn szabadságünnepen teát adott a budapesti finn követ. Magyar részről a megjelent előkelőségek közt ott láttuk Karaffiáth Jenő dr. főpolgármestert, Raffay Sándor és Ravasz László püspököket, Nagy Emil ny. minisztert, Paikert Alajos és Petry Pál ny. államtitkárokat, Eöttevényi Olivért és még másokat. Miután a finn követ nőtlén ember, a háziasszony tisztát az első követtségi titkár felesége töltötte be.

Mágnáskisasszonyok nagy kedvvel tanulnak festeni. Széchenyi, Károlyi, Erdődy comtessek ragadtak ecsetet, hogy Jaschik Álmos útmutatásai mellett elsajátítsák a színkeverés ördögös tudományát.

Thyssen Bornemissa István báró, mint a Német Birodalom egyik leghatalmasabb nehézipari vállalatának tulajdonosa és világhírű feltaláló, büszke magyar származására. Magyar érzésének egyik legőszintébb tanúja az a tény, hogy 50.000 márkás ösztöndíj-alapítványt tett a hannoveri műegyetemen tehetséges fiatal magyar mérnökök támogatására.

Giuseppe Mecharione olasz diákvezér Dóri Dóczy Endre magyar ifjúsági vezető meghívására Budapestre érkezett és néhány napot a fővárosban töltött.

Az amerikai magyarság vezetői Pedlow kapitányhoz fordultak karácsony előtt, hogy tegye lehetővé szeretetszolgálatok küldését az óhazába. Pedlow kapitány nem tett határozott ígéretet, de közölte, hogy megbeszélések folynak az újévi ajándékcsoportok érdekében.

Előkelő magyar küldöttség járt egyik szomszédos baráti államban. Ujságírók is velük utaztak. Egyik kedves bohém szerkesztőnek nem sok érzéke van az öltözködési szabályok iránt. Történt, hogy estélyt adtak a magyar vendégek tiszteletére. Az öregúr közölte barátival, hogy sajnos, nem hozott magával estélyi ruhát, de ne aggodjanak, tip-top öltözve fog megjelenni. Ugyátszik azonban, hogy fehéreműt is keveset vihetett magával, mert az estélyen, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne, pírossal szegett hálójinget viselt csokornyakkendővel. Az új stílus nem csinált divatot.

Úri társaság

„SZÜLETETT MOLDOVABAN“

a címe *Ignác Rózsa*, a kiváló erdélyi író, lapunk illusztris munkatársa monumentális regényének. Az „Anyanyelve magyar“, a „Rézpénz“ és a „Levelek Erdélyből“ után ezzel az új alkotásával előbbi hatalmas regényeit is fölülmul. Végre *Ignác Rózsa* száműzött írásai előtt is leomlott a kegyetlen határ s a drága szűkebb hazá: Erdély is szívére ölelheti hű gyermekét, igaz szerelmest, aki csak róla és az ottmaradottakról tudott szívvel-lélekkel igazán csodálatosan szépet írni. *Ignác Rózsa* két év előtti moldovai útjáról, a csángómagyarok között, a valóság kohójában átizzott drámai élményeit hozta magával. A veszenlőség földjén szerzett döbbenetes tapasztalatból született meg ez a regény azokról a magyarokról, akik átmentek a gránícón s a székegy nép szerint mind „béveszett Móduvába“. A kitűnő író friss, lobogó lelke, ragyogó alkotó tehetsége el nem rejtult, merész és döbbenetes fotografát ad az idegenben juldokló magyarok tragédiájáról.

HIMEN-HÍREK.

Jenő Margit veszprémi kedves előfizetőket az Angolkissasszonyok templomában oltárhoz vezette *Tóth Lajos*. — *Köczián Valika székesfehérvári* kedves előfizetőnk eljegyezte *Kerek László* m. kir. repülő-örmeister. — *Ó- és egyházasbáti Báthly Báláné* unokáját, *Lillát*, a belvárosi főplébánia-templomban oltárhoz vezette *szentgyörgyi Horváth Szabolcs* építésmérnök. — *Végh Valéria* salgótarjáni kedves előfizetőnk eljegyezte *Ohne Gábor*, *Szolyva*. — *Gulyás Mária* somi kedves előfizetőnk a miki rk. templomban oltárhoz vezette *Bajor Gyula* cs. örmeister. — *Böjthe Mária* és *Bérczi István* örök hűséget esküdött a csepeli ref. templomban.

A közismert **SEMLER**-cég mindennemű finomságjait ma is nagy a választék.

ANGYALKÁK ÉRKEZÉSE

Kiss Ernő tart. zászlós és neje, **May Mária** hegyeshalomai kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy házasságukat az Ég leánygyermekkel áldotta meg, aki a szent keresztben az **Anna Mária** nevet kapta. Keresztszülők: **Kiss István** belügymin. tisztviselő és **May Erzsébet**, **Rajka**. — **Koch Károly** és neje **pesti** kedves előfizetőnk örömmel értesítenek, hogy **Karcsi** nevű kisfiúk született. Keresztszülők: **ifjú Magyar József** tanácsos és neje, **Koch Julianna**. — **Hellendbrand Ödön** és neje **Hidvégi Valéria** pesti kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy kis leánykájuk mellé a jó Isten kisfiút küldött, aki a szent keresztben az **Ödön János** Miklós nevet kapta. — **Negyess József** m. kir. főüzemester és neje **debrecei** kedves előfizetőnk örömmel értesítenek, hogy házasságukat a jó Isten kisgyermekkel áldotta meg, aki a szent keresztben az **Edith Mária** nevet kapta. Keresztszülők: **Bencsó Mihály** és neje, **Debreceen**. — **Koháry Béla** Károly áll. gimn. tanár és neje **B. Szabó Janka** debreceni kedves előfizetőnk boldogan jelentik, hogy **Erika** nevű kislányuk született. Keresztszülők: **Rákossy Péter** Pál m. kir. postafőtiszt és neje **B. Szabó Margitka**.

IN MEMORIAM

Öz. németászi **Németh Jánosné** szül. **Heggyessy Etelka**, régi hűséges előfizetőnk, 74 éves korában Mátraszöllösiön visszaznadt jószágos lelkét Teremtőjének.

Kertkultúra

Írja SZILAGYI JÓZSEF

Budapest szőv. kertészeti igazgatója

A Philodendron az Araceae (Áronvessző-félék) családjába tartozó, mexikói honos, kúszó, fásodó növény. Levelei a fiatal korban szivalakúak és épszerűek, idősebb növények levelei többszörösen lyukak. Igen sok légygyökeret fejleszt s ezek segítségével támaszkodik és táplálkozik is. A Philodendron nem nagyigényű növény s ezért szobában is könnyen nevelhető. Fényigénye azonban elég nagy s így olyan helyen, ahol nem kap elegendő napot, megnöylik, halványodik és elgyengül. Az ilyen növény kevésbé ellenálló. Ha növényben van, még nem jelenti azt, hogy jól is érzi magát, különösen, ha a szoba mélyében áll. A növények pihenési ideje nálunk a tél. Ebben az időben jobb, ha a növény nem fejlődik, mert pihenésre van szüksége. A Philodendront, de más növényt sem, ősszel vagy télen lakásban áttelteni nem tanácsos, mert a gyökerek ilyenkor erősen megbolygattatnak, esetleg meg is sérülnek s az új föld nedvességét nem képesek felhasználni, a föld megszavanyodik és a gyökerek elrohadnak. Az áttelítésnél legelőszérőbb a növekedési időszakban, tavasztól nyár végéig (április—augusztus) eszközozni. Tavaszig nyugodtan maradhat a régi cserépben. Mindig olyan cserépbe ültessük át, amelybe a jelenlegi befér. Levelei mindig a világosság felé fordulnak s ezért jobb, ha egyhelyben állanak. A földben mutatkozó fehér kis állatkák gyökértetveket. A föld valószínűleg többször volt igen száraz állapotban s ez kedvező feltétel a tetvek elszaporodására. Meg kell kísérni a cserépet állott vízbe (nem hideg, sem meleg) állítani úgy, hogy a víz ellepje a cserépet s abban 1—2 órát hagyjuk állni. A tetvek felszínre jutnak s onnan eltávolítjuk. Ha ezt ismételve sem sikerült azokat kiirtani, akkor a tavasz beálltával, áttelítéskor a gyökerekről úgy, hogy azok meg ne törjenek vagy másképp meg ne sérüljenek, a földet tisztára lemossuk és fél-, esetleg egyezrelékes nyersnikotinoldatban megfüröszttjük. A nikotinnal nagyon óvatosan kell bánni, mert erősen maró mérég, kézre jutva a bőrt felmarja. A gyökerek közül az erősen megtámadottakat és sérülteket kézzel eltávolítjuk és a metszlapot száraz faszénporral behintjük. Ha a növény gyökere a fürdőből megszikkadt, óvatosan visszaültetjük a cserépbe, hogy a gyökerek közé minden-hová föld kerüljön, gypsizin, komposzt, lomb és folyami homok keverékébe, amibe faszénport is teszünk. Az öntözést addig, míg a gyökérfejlődés erősebben meg nem indul, óvatosan végezzük, nehogy a sok víztől a gyökerek rothadást kapjanak.

Fresia egy Fokföldről származó hagymás növény, mely a magvetéstől számított 7 hónapra virágzik. Virágjai 2—3 hétig tartanak, ezért ajánlatos többször kéthetenként vetni s így hosszú ideig lesz virágunk. A magvakat szaporító ládába vetjük és meleg talpra helyezjük. Körülbelül 3 hét alatt kel ki. Ha már két levele van, akkor tűzdeljük, gypsizin-, melegágyi-, marhatrágya-, föld és homok keverékébe. 3—4 cm távolságra tűzdeljük, lehet cserépbe is. Az áttűzdelte növényeket zárt helyiségben, árnyékosan tartjuk s fokozatosan szoktatjuk a szabad levegőhöz és naphoz. Nagyon kell vigyáznunk, hogy

földje ki ne száradjon, mert akkor a levelek vége is száradni kezd. Hetenként vagy kéthetenként trágyalevezzük. Ősszel a növényeket 8-10 C^o meleg helyre visszük s itt helyes kezelés mellett nagyon szépen virágoznak. Az evirágzott növényeket mesterségesen pihentetjük, a földfeletti részek elpusztulnak, szárazon, mérsékelt helyen telettűjük s a következő évben ugyanúgy tenyészítjük tovább, mint a magról vetett növényeket. Az egy vagy több éves hagymákat június—szeptemberben a már leírt földkeverékbe ültetjük és amíg begyökeresedik, óvatosan, később

BÜTYKE NEM FÁJ LUXUS
LÁTÓCIPŐM KÉSZEN IS
KAPHATÓ. Vétel nélkül próbálva bemutatom.
CIPŐPLASZTIKUS
SALLER PETŐFI SÁNDOR-U. 14. TELEFON

fokozottabban öntözzük. Hagymáról a fresia hamarabb virágzik, mint magvetésről. Nagyon kellemes illatú fehér-sárgarózsaszín árnyalatokban pompázó kedves virág.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Debrecen 1941. Tenyérnyi sziget az Önök csöndes boldog fészke az élet viharos tengerén. Hol találunk csak egyet hasonlólt? Pedig az Önök életét sem kerülte el a gond, a hozzátartozóikért való aggodalom, mégis lelkük mélyén a boldogság madara Isten jósága felé zengi a hála himnuszát. A szívük minden körülmények között nyugodt s hallják örök időktől fogva ismétlődő biztatást: „ne féljetelek, veletek vagyok”. Ezt visszhangozza a forrón dobbanó szív s ennek visszhangja beszél, amiből minden kishitű erőt méríthetne. Ha lehetne, cseppenként öntenék a lelankadt életekbe, hogy felüldüljenek és kiviruljanak. Köszönöm, hogy beengedett a szeretet szigetére és ott Önnel találkozhattam. Elévülhetetlen emléket őrzök róla.

nyithatja az ősök érdemeit, de az utódok nemességét csak a magunk cselekedetei után mérhetjük le. Ne okozzon gondot Önnek, hogy nem találja nemeslevelüket, fia a saját érdemei után szerezheti meg ezt a kitüntetést.

ERDELYT SEGITI MEG A DOHANYFUST IS. Kerek 25 darab «Erdély» cigarettára fér el egy dobozban. Amde csak 24 van benne. Senki sem sajnálja a «lát-hatatlannal huszonötödiket», mert abból székely testvéreink boldogabb életét indítjuk el. Bizonyosság erre a dobozban található nyugta 1 szál cigarettáról. Így lesz segítség az «Erdély» cigarettára füstjéből.

Világ közepe. No, nem éppen így van, ahogy Ön gondolja. A mi véleményünk arról a férfiról, aki egy leánynak panasolja el házasságot, titkait és főként a feleségére panaszol, hibáit felnagyítja és oly szerencsétlenné tünneti fel magát, hogy Ön, aki hallja panaszait, szeretné „megsimogatni” és megajándékozni a boldogsággal: a legesújtóbb és bizony, mi nem-hogy sajnálnók, de egyenesen kikérik, hogy panaszait előhozakodjon. Ön nagyonis meghallgatja, nagyonis együttérez vele. Persze, ha látja könnyebbébbadó szemét és önmaga iránti részvételt jól felnagyítva és eltulozva, meghatja és az illető donjuán abban reménykedik, hogy Ön egyszer mégis csak megtalálja vigasztalnia. Vigvázzon, ha nem gondolkozik, beleszedül a hálóba, mint egy buta kis pillangó a fénybe és nem találja meg a kivezető utat. A kelepce raffinált módon lett felállítva. Ön már az ajtóban áll, csak egy lépés és becsukódik maga mögött az ajtó s fogva lesz. Szüntesse meg ezeket a szürkeüti sétákat és meneküljön, míg nem késő, míg uralkodni tud magán, az érzésen, mert a férfi, aki egy fiatal leánynak panasolja el „lelki problémáit”, az otthon, a felesége mellett sokszor pompásan érzi magát és eszébe se jut, hogy egy félórával azelőtt panaszkodott rá. Esetleg mosolyog is magán és naivitásán. De ez még a jobbik eset. A rosszabb az volna, ha ki is akarja és ki is használja ezeket a ránézve remek előnyöket. Fusson közeleből, de úgy fusson, hogy el ne érhesse. Hasonló problémával menekült nemrég hozzánk egy hasonló korú tapasztalatlan kisleány és boldogan köszönte meg tanácsunkat. Felismerte, hogy milyen veszedelemtől menekült meg. Talán Ön is megköszöni, mielőtt még nem késő.

B. Ú. É. K.

BAZSÓ ING készítő

CSILLA. Elolvastam az Ön sensibilis tolla alól kikerült verseket. A júnának az édes-anya iránt érzett halálya, gyöngédsége, az utána való vágyódás már magában költészet. Minden jóézésű emberben felbuzog az ilyen meleg, megejtő líra. Csak a szavakba formálás. A visszaszűrés költségségét nélkülözik versei. Főül kell emelkedni az átlagon, ha tud.

Amíg Ön alszik

a Darmol dolgozik. Nyugodt alvását nem zavarja, mégis meghozza reggelre az anyha és fájdalomlan kiürülést. Kellemes hashajtó: **DARMOL**

Bölcső. Nem minden szülő tehet gyermeke bölcsőjébe nemeslevelet, már a születés pillanatában kiváltságosságot jelző ajándékot. De nemeslevél helyett az egyszerű szülő a nevelés során nemes jellemmé, nemes szívűvé, nemesen gondolkozó emberré formálhatja gyermekeit, aki majd a saját tetteivel, munkájával tesz bizonyosságot, hogy a „nemes” meghatározásra méltó. A nemeslevél bizo-

Hasznos dísz a lakásnak az ébresztő óra.

Már néhány pengőért szebbnél szebb példányok:

ÓRAGYÁR, Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 5. sz.

LÁSZLÓ PEHELY GYAPJU VATTA PAPAN ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ 1898. VII. VAS UCCAIK

ÖSSZETÖRT ÉLET. Könnytől fátyolos szemmel irt levelén keresztül is látjuk azt a csodálatosan szép életet, amilyen csak kevés embernek jut osztályrészül. Talán, mert ennyire tökéletes volt, megirigyelte a sors és valóságát összezúrt. Az ávaság és elhagyatottság mégis felszerte hozta lelkének legmélyéről a saját életéért való felelőssége tudatát. Ez adja a bátorságot és biztonságot a lét minden helyzetében. Ha meg is van írva rólanok a sors könyvében, hogy boldogságunk soha nem lehet teljes: a fájdalom, ami most felsikolt a szavak mögül, — elcsitul. Elcsitul, mert minden gondolat, vágya és reménye, amely eddig úgy összeforrott léte társával, a kötelességteljesítésben legyőzi a kegyetlen sors csupaszait. A szívben lüktető feszültség elenyev és ha botorkálva is, de átjut, mint ahogy minden embernek át kell menni a szenvedés határvonaltán. Odaát a jakó fénytelen szétoszlik és új élet kezdődik az ittmaradtak számára. A szív nem kövülhet meg a bánat v'gasztalanságában, számtalan értékével fiamelmet és legmélyebb lesu'tottságunkból is feleml. Nem leszünk n'asabak, mint voltunk, csak megnyugszunk a legfelsőbb akarattal, aki soha nem hagy magunkra. Naonon melegen szeretnők megszorítani most a kezét, hogy megalóltja réai covensúlyát. — 2. A gyászidő feléig mélygysz, a második fél évben jelgysz.

Csobohtné és Társa

nemes porcellán, művészi üveg.
Budapest, IV., Régi posta-utca 5.

TANÁCS TALAN. Határozatlansága idézte elő a fonák helyzetet. A játék komolyra vált és a «nem-ből innen» lett. A legnehezebb és egyben legsomorúbb kötelesség számunkra szembehelyezkedni az Ön kivánságából, aki biztosan azért jött tanácsért hozzánk, hogy mostani elgondolását helyeseljék és pártjára álljunk. Sajnos, kénytelenek vagyunk csalódást okozni, mert Ön nem jelentkezhet egy vadidegen férjfinél, ekiről nem tud semmit, csak együtt utaztak. Ne a fantáziája működ-jék, hanem a valóság, különben elkerülhetetlen a csalódás, ami kétszeresen fájdalmas, mert megaláztatással is jár és akit hibáztatnak: az saját maga. Egy rövid úti epizód, amelynek szereplői ismeretlenek maradtak, nem idézhet elő se lelki, sem érzelmi komplikációt. Természetesen elhalmasodhatik gondolatán az ilyen szuggesztív érzés, ha átengedi magát az ismeretlen igazatának és a köl-kében imboltyó ábránd fénye után fut. Legyen őszinte s ismerje be, igazunk van.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem öröznk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R.-T.

Felelős vitéz Bánó Lehel igazgató.

Budapest, V., Vilmos császár-út 34. sz. 4254.14.

BARNA ASSZONY. Önt nem tudja megérteni az ura, még pedig azért nem, mert hiányos a műveltsége. Ön rengeteget tanult és tud, ezért természetesen érzékenyebb is és a gondolkozás módja is bizonyosulabb, mint az övé. Idegenül áll szemben az ő gondolatvilágával és nem tudja kiegészítő élettársának elfogadni. Nem tudja még benne a munkatársát. Gyöngédségét és szeretlet is boncoija. Nem tudja és nem akarja langgos érzését nagy érzéssé átáltoztatni. Komoly asszonyi és emberi értékek vannak Önben felhalmozódva, de ne nehezeltjen, mégis Önt tesszük felelőssé, hogy így állanak a dolgok. A hibát Ön követte el, mert akkor is foglalkozott már ezekkel a gondolatokkal és a család, sőt a barátai is ellenették házasságát, nem találták Önhöz valónak, de Ön mégis hozzáment feleséül. Nem tudja megérteni, hogy mi okból? Ezt a legfontosabb momentumot elhallgatta. Valószínűleg azért, mert Ön is éri, hogy a hibás egyedül Ön. Csak nem meri beismerni. Most tegye le egy időre a tudás szemüvegét és csak a szerelmes szívet át nézze a férjét, akinek a szerelmében nem kételkedik. Gyöngédsége ma kell hassa Önt és ha megérti törekvéseit s azt a vágyát, hogy egy vágyon tudjanak haladni, akkor érté-

kelní is tudja s remélem, hogy az igazi boldogsággal is fog találkozni.

Tanácsot kérnek

Kedves kassai és kolozsvári lányok, ki levezelne házias és szórakozást kedvelő úri-lánnyal? Ha kedvelitek az alföldi városi, alkalmilag megl'ogathatók egymást. Örülnek, ha más nagy városokból is írának olvasótársnőim. A leveleket „Föld-birtokos leány” jellegre kérem a szerkesztőségbe.

Fővárosi keresztény úri, társaságheli kedves olvasótársnőim közül ki vállalná farsang idején egy-két heti fizetendővé családtagként — lehetőleg külön szobával — 32 éves, öskeresztény, úricsaládból származó, érleltgizet, kifogástalan megjelenésű és modorú, állami állásba kinevezett árva úri leány hűgomat. A mindennapi komoly, egyhangú elfoglaltságból kikapadni, — kizárólag szórakozás céljából. Koncertekre, színházba és táncmulásokra szeretném, ha elkísérnék, illetve a fővárosi keresztény úritársaságha — pesti rokonok hiányában — bevezetnék. Magasabb rangú társaságheli asszony olvasótársnőim válaszát „Debreceni nyaralás-sal viszionozzuk” jellegre a szerkesztőségbe kérem.

APRÓHIRDETÉSEK

Cigányosan, kotta nélkül zongorázni leggyorsabban megtanulhat: II., Margit-körút 8., zongoratanítónőnél.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás legújításokban. Szieber, Budapest, II., Török-u. 6.

Hülygeim! Néi ruhaszalómban angol, francia ruhák készítését vállalom. Kedvezményes fizetési feltételek. Kész ruhák raktáron. Németh Istvánné, Régi posta-u. 6.

ZÁLOGJEGYÉT mindenről, aranyat, fogaranyat, brilliánt legdrágábbak vesző Baross ékszerház, Baross-utca 83. Telefonáljon: 134-770.

Mimóza. Világhírű grafológusnő analízis írásból és tenyérpről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszbelégy küldendő.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérneműszabásnál. Mestervizsga. „Elit” szalón, Erzsébet-körút 48. szám.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásomban 2 pengéért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

József-körút 65. Grimm József aranyéremmel kitüntetett zongorakészítő. — **Zongorák,** pianinók, harmóniumok legolcsóbban, részletre, garanciával. Hangolás, javítás.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyitok. Dolákné, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon: 386-089.

Zongorák, pianinók előleg nélküli hűspengés részletre 500 pengéig legolcsóbban Fenyőné zongorateremben. Erzsébet-körút huszonhat. **Bérszongorák** csoda olcsón.

Budák, szépek, olcsók, **Kókay Endre** szücsnél, V., Vilmos császár-út 10. sz. Telefon: 386-781. Atalakításokat vállal.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Tel.: 225-689, Zongoraterem.

Budapestre érkezőknek úri otthon nyitok. Hajdú ny. máv. főintéző, Erzsébet-körút 2. III. 19. (Lift.) Telefon: 22-50-55.

Rövid fekete gyakorlózongora kettőszáz, kitűnő kültől **hatszáz.** Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, előleg nélkül, legolcsóbb részletre. **Rákóczi-út ötven zongoraterem.**

NATURALISTA zongoratanítást specialistánál. Dayka zeneszerző, Rákóczi-út 70.

Hajszálakat, szemölcsöket, szépséghibákat végleges nyomtalanul garanciával eltávolít Kovács kosmetika. Tanítványkikézés. Ingyen tanácsadás. Postai székülés. Teréz-krt. 1-c.

„A méz felhasználása a háztartásban” című könyvem a cukorhiány mellett nélkülözhetetlen, mert fillérekért mézzel kitűnő torta, teaditémény, torták fenyézése, gyümölcsök befőzés, ecet, likör, házi-gyógyszerek, korai ráncosodás ellen széplőszerek készítése és sok jó tanácsot tartalmaz. A könyvet P 220 ellenében postamentesen küldöm. Várnagy Miklósné, Rákóczi-utca.

Két 20 éves úri leány megismerkedne komoly gondolatú fiatal emberekkel. Közvetlen kizavár. Levelek: post rest. budapest 2. sz. postahivatalba „Lit-on” jellegre.

Főiskolai végzettségű tanítóit oklevél, vagy érettségizet, magas, szép, 30 év korú hölgyet feleségül venne jóállásu hivatalnok. Leveleket „Családi élet” jellegre kiadóhivatalba kérek.

Parádý Katalin mozdulatművészeti iskolájában művészi táncot, nemzeti és társasági táncok. Egyéni és csoport-tanítás. „Cvokdrosok gyermekeknek naponta délelőtli 9-12-ig gyermekfoglalkoztatás. Kolozsvár, Mátyás király-ter 10. sz. Telefon: 36-01.

Incze Gizella női divatszalon, Kolozsvár, Vizi-út 8.

Rendeztetéltű 30 éves műszakilag képzett kereskedő, jelenleg is komoly állásban lévő fivérével üzletbe, vállalatba beönsülne. Keresztény úricsalád ismeretségi keretben. Magaválaszt „Ideális H.” jellegre kiadóba.

Nyugdíjas tanítónő elmenne társalkodónőnek, háztelőlőnek, vagy vállalná egy-két gyermek elemi tanítását, zongorát, németet. „Vidéki családnál” jellegre kiadóba.

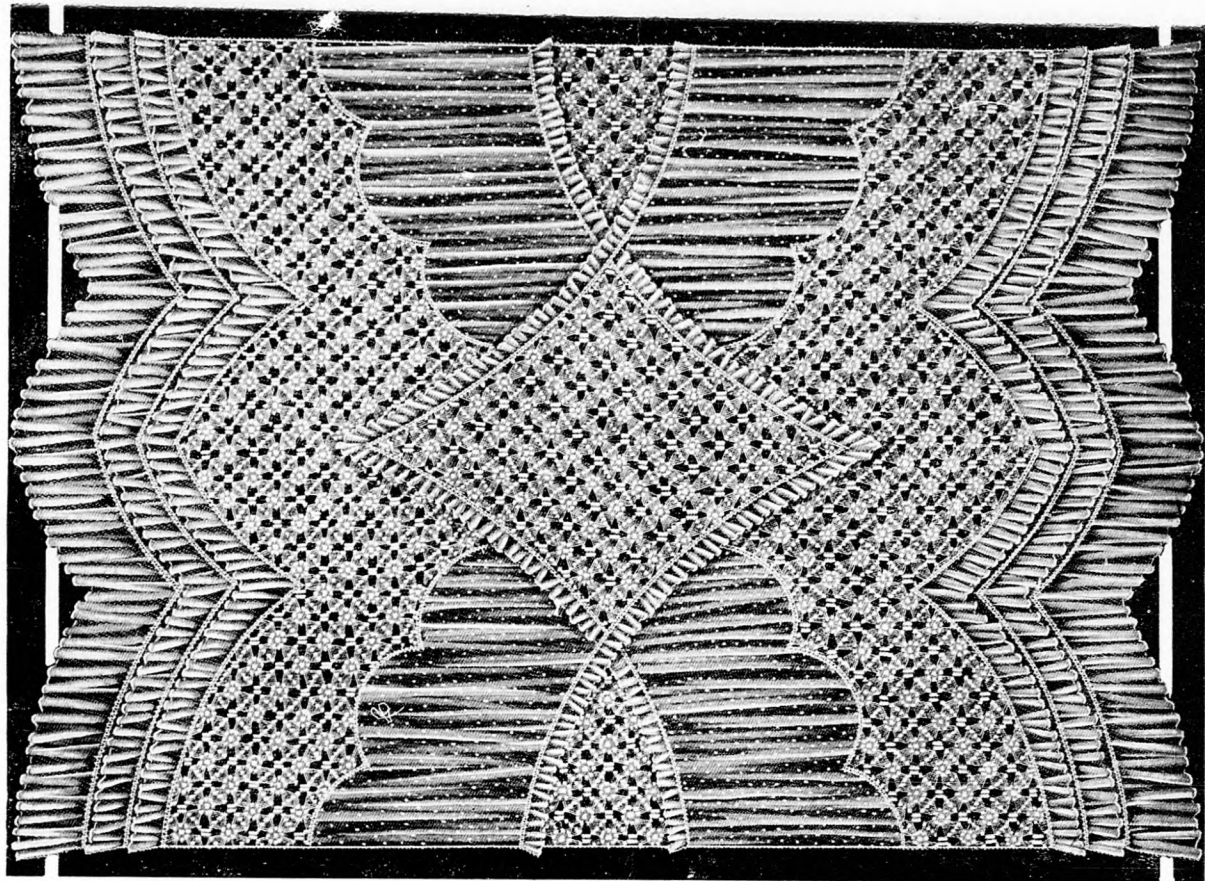
Szentkirályi Penzión. Szentkirályi-u. 6. Olcsó családi otthon. Szobák ellátás nélkül is ajányanos.

Keresek intelligens leányt, német tudással ölyben, gyermekeim mellé, akit családtagként tekintenek. Fényképes válaszokat: Benkő Béláné, Sárospatak, kérek.

840 m magasán, fizetendőket elfogad. Ötvös tanító, Mátrászentlászló, u. p. Mátrászentimre.

Hűgomat férjhezadnám családi házzal tisztviselőhöz harmincegyötlet. Leveleket „Gyermek nem akadály” jellegre kiadóba.

Nőruha szabás-varrás, ipari szalon. Mérték után szabásintákat készítek. Keresésné, Vámház-körút.

CSIPKESZÖVET AGYTERITŐ, tüllel kombinálva. Mérete 220×320 cm. Teljesen készen a legszebb kivitelben P 98.—

Boldog újévet kíván a MUL Kézimunkaboltja személyzete

HORGOLT AGYKABAT. Halványszínű gyapjúfonalból készítjük, jól felhúzott pálcikákkal. Szükséges anyag 20 deka fonál, dekája 34, a jobb minőség 50 fillér. Megrendelhető a MUL Kézimunkaboltjában, Teréz-körút 6

MAGYAR NŐK LAPJA

Nagyestélyi magyaros ruhák (Vass Klára eredeti terve)